REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 21st, 1964 - No. 634 - 19th YEAR OF PUBLICATION

HEDEN en TOEKOMST

Iemand, die naar zijn zeggen speciale studie van kerkgeschiedenis had gemaakt, maakte onlangs enkele interessante opmerkingen. Zijn studie had aan het licht gebracht, dat de gemiddelde leeftijd van kerken en kerkelijke denominaties op tweehonderd jaar gesteld kan worden, de Rooms Katholieke kerk en de zogenaamde Staatskerken niet meegerekend. In het verleden, aldus onze historicus, is het nog altijd zo geweest dat een kerk of kerkelijke denominatie gemiddeld tweehonderd jaar bestaat en dan wordt opgenomen in een ander verband of uiteenvalt in kleinere groeperingen.

Hieruit volgt haast vanzelf, dat organisaties, die in de kerkelijke sfeer hun voedingsbodem vinden, eenzelfde lot delen.

Indien het bovenstaande juist is, dan is het maar een neerdrukkende gedachte. Het betekent zoveel, dat de meeste van onze huidige kerkformaties het toppunt voorbij zijn en dat zij op weg zijn naar de ontbinding. Als dit een in de geschiedenis steeds terugkerend verschijnsel is, dan kan men zich afvragen of er nog wel iemand is die met dit voor ogen voldoende moed en courage kan opbrengen om zijn volle krachten er voor in te zetten. Wie kan enthousiast worden als hij alleen maar een neergaande lijn ziet?

Doch al zouden sommigen de betrouwbaarheid van onze geschiedkundige niet direct willen aannemen, dan nog kan de vraag worden gesteld of wij niet duidelijk die afgaande lijn kunnen waarnemen. Wij bedoelen dit nu niet eens in kerkelijke zin alleen. Als wij alle verschijnselen waarnemen, dan kan moeilijk worden gezegd, dat de christenheid veel élan vertoont. O zeker, er zijn indrukwekkende cijfers te geven over het ledental van bepaalde kerkelijke groeperingen en massa meetings laten zien, dat velen toch nog willen luisteren naar het evangelie. Maar dat is nog niet een waardemeter voor de invloed van het christendom. Dan dringen andere feiten zich aan ons op.

Neem Afrika, het werelddeel waar velen een nieuw zendingsterrein hebben gezien en waar volken wonen, waarvan velen dachten dat zij rijp zouden zijn voor de boodschap van het christendom. De jongste berichten laten echter duidelijk zien, dat anarchie en communisme zienderogen veld winnen. Trouwens de gehele wereld toont een schouwspel van toenemende spanningen. Wij lezen weer van Cyprus, van activiteiten van Castro-agenten in Zuid-Amerikaanse landen. Zojuist hebben wij gezien wat Panama aandurfde. Zuid-Vietnam is in groter gevaar. Rood-China is bijna een erkend lid van de Verenigde Naties. En gaat u maar door.

Het klinkt haast belachelijk om nu over een christelijke invloed in de wereld te spreken. En als dan nog iemand ons komt vertellen, dat wij aan de hand van de geschiedenis, van de kerken niet veel meer mogen verwachten, omdat die op de terugtocht zijn, waar hopen wij dan nog op? Kunnen wij dan niet veel beter onze godsdienst beperken tot een persoonlijke zaak? Als dit nu toch het verloop is, kunnen wij ons dan niet beter terugtrekken en de wereld maar laten voor wat ze is?

Niemand kan ontkennen, dat wij hier een moeilijk probleem aanraken. Ons stilhouden en terugtrekken op eigen leven zou inderdaad het gemakkelijkste zijn. Wij zouden het elkaar misschien ook wel willen aanraden ... ware het niet dat de nood ons opgelegd is om het anders te doen.

Wij denken in dit verband aan wat Professor Van Riessen in zijn belangrijke boek "The Society of Tomorrow" geschreven heeft. Op pagina 19 lezen wij:

> "We do not intend to visualize the future of society in a kind of imaginary perspective, because that would mean a shifting of our present responsibility into the future.
>
> Quite the reverse: we want to discover the signs of the future as so many warnings in the sphere of our present responsibilities."

Dit is inderdaad een ander geluid. Dit is niet een gelatenheid in de zin van: er is toch niets aan te doen. Het is veeleer een nauwkeurig opmerken van wat er om ons heen gebeurt, en daarnaar handelen.

Zeker, als wij er aan denken, dat het kerkelijk tehuis dat wij liefhebben — welk kerkelijk tehuis dit dan ook maar wezen mag — op weg is om ontbonden te worden, dan kan ons dit weemoedig stemmen. Lid van een kerk zijn wil toch zeggen: die kerk liefhebben. Maar het is veel meer dan alleen het ontbonden worden van die bepaalde kerk. Niet alleen de kerk gaat er aan, er gaat nog veel meer te gronde. In de geschiedenis mogen dan gemiddeld om de tweehonderd jaar de kerken verdwijnen, het kan even goed zijn, dat wat wij nu met onze zorg en liefde omgeven, helemaal niet meer — ook niet in andere vorm — weerkeren zal. En wat geldt voor de kerk, geldt ook voor onze acties en organisaties. Er komt een tijd dat er niets van overblijven zal. Hoe somber die gedachte ook wezen mag, wij mogen en kunnen ons er niet aan onttrekken. Integendeel, wij moeten ons bij herhaling indenken, dat "de gedaante dezer wereld voorbijgaat." Wij studeren voor onze "job", wij werken aan onze hobby, wij bouwen onze zaak, wij vormen ons gezin, wij zorgen voor de toekomst van onze kinderen, wij spannen ons in voor de kerk en voor onze organisaties, maar boven dit alles staat het oordeel geschreven, dat de gedaante dezer wereld voorbijgaat.

En tóch is het niet hopeloos, toch is het niet tevergeefs, toch is het wel degelijk de moeite waard, als het maar in gelóóf gedaan wordt, — voor God.

Best mogelijk, dat het communisme nog meer veld wint en dat de demokratie het onderspit zal delven; best mogelijk, dat de stem van de christelijke kerk nog meer zal verbleken en alleen maar over algemeenheden en moraal zal spreken. Best mogelijk, dat mijn kerk er over een aantal jaren niet meer zal zijn. Best mogelijk (om nu ook dicht bij huis te blijven), dat ik mezelf nog vaak zal tegenvallen, dat ik niet zo uit mijn geloof zal leven als ik wel zou willen, erger nog, dat ik mijzelf vaak moet beschuldigen de Geest Gods bedroefd te hebben.

Dit alles weerhoude ons echter niet de dingen te zien in Bijbels licht. Dat wil zeggen, ze te zien zoals God die ziet. God weet waarover wij denken en waarmee wij worstelen, maar Hij ziet daarin de overwinning komen. Hij ziet hoe het gaat in ons eigen leven en in de wereld. Hij weet hoe neerslachtig wij kunnen worden als wij zien wat er in de wereld gebeurt en als wij onszelf nagaan en zien wat er in ons eigen hart leeft. Maar Hij ziet ook het einde. Hij ziet nu reeds als werkelijkheid de totale verlossing en bevrijding.

De geschiedenis, ook de kerkgeschiedenis moge zich herhalen, maar dat betekent niet dat er geen voortgang is. God ziet het einde al ten voeten uit. Hij belééft het einde al. Voor Hem zijn duizend jaren als een dag. En al zien wij dit nu nog niet, God verwacht van ons wel geloof in diezelfde verlossing en overwinning. Geloof is toch maar niet een vaag hopen, geloof is toch een zeker weten, een bewijs van zaken, die men nog niet ziet. En in het geloof zeggen wij, dat de overwinning er is, niet dat zij komt.

D.F.

De juiste overhelling van de beroemde scheve toren van Pisa, in Italië, die van jaar tot jaar iets meer verzakt, wordt nauwkeurig gemeten door Professor Silvio Ballarin van Pisa.

Canada als Politieman

MAKARIOS

Enkele dagen geleden schreven de dagbladen, dat Engeland het verzoek tot Canada had gericht om politietroepen naar Cyprus te zenden, het eiland dat opnieuw een strijdtoneel tussen de Grieken en de Turken is geworden.

Veertig jaar geleden werd een dergelijk verzoek tot Canada gericht, zij het dat het niet Cyprus doch een ander "hot spot" gold. Het toenmalige verzoek had echter meer de vorm van een bevel dan van een vraag. Dat stak de Minister President van die dagen, Mackenzie King, niet weinig en in onomwonden woorden heeft King het Britse Rijk doen weten, dat dergelijke zaken niet door London maar door het Canadese parlement dienden te worden behandeld.

Er kan in veertig jaar tijd heel wat veranderen. Zo is ook de positie van Canada grondig gewijzigd. Nu komt Engeland met het vriendelijk verzoek de helpende hand te bieden, daarmee te kennen gevende dat niet een bevel, maar veeleer een erkenning van Canada als vredestichtende natie het motief ...

Toen de huidige Britse Minister President, Sir Alec-Douglas Home onlangs Ottawa bezocht heeft hij een dringend beroep op Canada gedaan om troepen naar Cyprus te zenden. Dit beroep had niets sentimenteels. Het was niet gebaseerd op oude koloniale banden. Het stond veel meer in het licht van Canada's bijdragen in de North Atlantic Treaty Alliance, in de Commonwealth en in de Verenigde Naties.

In dezelfde lijn heeft onze Minister President Pearson hierop gereageerd. Canadese troepen konden wel beschikbaar worden gesteld, doch dan moesten eerst behoorlijke schikkingen met de president van Cyprus, Aartsbisschop Makarios, worden getroffen.

Er was echter een minder prettige reactie merkbaar toen de Britse Secretaris van Buitenlandse Zaken Butler openlijk verklaarde dat hij had gehoopt, dat Canada duizend man voor Cyprus beschikbaar kon stellen. Deze verklaring werd niet in dank in Canada ontvangen. Daar was dus toch weer iets van die oude geest, die wel zou voorschrijven hoeveel troepen Canada moest zenden. Een autoriteit in Ottawa zei dan ook van Mr. Butler: "He pulled the rug out from under our feet."

Toch nam de uitlating van Mr. Butler niet weg, dat Canada een stem heeft in internationale zaken. Canadese troepen zijn thans op verschillende plaatsen in de wereld gestationneerd. Ons volk schijnt daarvoor bijzonder geschikt te zijn en als zodanig ook erkend te worden. Een speciaal daarvoor getraind en toegerust bataljon staat klaar om op korte termijn beschikbaar te worden gesteld voor de Verenigde Naties, waar ter wereld dit ook maar nodig zou zijn.

De moeilijkheid met Cyprus was echter, dat het verzoek niet van de Verenigde Naties kwam, maar van Engeland. Blijkbaar trachtte Engeland een overeenkomst te bereiken met de betrokkenen in het dispuut voor een zekere politiemacht, die niet gedwarsboomd zou kunnen worden door een veto in de Veiligheidsraad. De Canadese regering voelt in principe weliswaar meer voor een besluit van de Verenigde Naties om haar diensten aan te bieden, maar tegelijkertijd voelt zij dat zij verplichtingen heeft als lid van de NATO en van de Commonwealth.

Wij kunnen daarom ook verwachten, dat wanneer regelingen getroffen kunnen worden, Canada een duizend man beschikbaar zal stellen voor een politieleger, dat naar men verwacht tienduizend man sterk zal zijn. Dit politieleger zal dan de orde en rust op Cyprus moeten bewaren.

Indien dit plaats vindt, zullen bijna 2500 Canadese soldaten voor vredelievende doeleinden in het buitenland zijn, afgezien van hen die deel uitmaken van de NATO in Europa.

Ongeveer negenhonderd Canadezen dienen de Verenigde Naties in het midden-oosten, op de Egyptische-Israelische grens.

In de Kongo zijn thans driehonderd Canadezen als communicatietroepen werkzaam. In Kashmir, Korea en Palestina zijn 25 Canadese officieren gestationneerd. Ongeveer 75 officieren van ons land houden met anderen toezicht in Vietnam, Cambodia en Laos. De wereld kent tegenwoordig genoeg broeinesten, waar de Verenigde Naties te eniger tijd bij moeten springen om de gemoederen tot rust en de geweren tot zwijgen te brengen. De meest dringende zijn misschien wel Oost-Afrika, Maleisië en Latijns Amerika. De defensie-politiek van Canada is gericht op mobiele, conventioneel bewapende troepen, die ingezet kunnen worden in welk deel van de wereld ook.

Canada heeft in 't verleden bewezen goede diensten te kunnen bewijzen. Ons land heeft op dit gebied een reputatie opgebouwd. Wij worden in de wereld bekend als een goed politieman en het is te verwachten, dat op deze politieman nog meermalen een beroep zal worden gedaan.

Van onderstaande kaartjes geeft het kaartje links-onder de ligging van het eiland Cyprus aan in het oostelijk gedeelte van de Middellandse Zee. Het grote kaartje geeft een globaal beeld van de verdeling van de Griekse en Turkse gemeenschappen op het eiland. Aartsbisschop Makarios is naar de berichten luiden, bereid tot het aanvaarden van een internationaal politiecorps, samen te stellen onder goedkeuring van de U.S.A., England, Turkije, Griekenland en Cyprus. De president zou een tegenstander zijn van elk plan dat beoogt de verdeling van het eiland tussen de Griekse en Turkse bewoners.

SIR ALEC DOUGLAS-HOME

werd zwaar beschermd door de Canadese politie toen hij kortgeleden Ottawa bezocht voor besprekingen met de Canadese regering.

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

Nationaal Koningschap

Prinses Irene is verloofd, doet afstand van haar rechten op de troon, trouwt (burgerlijk en kerkelijk) in Nederland en gaat in het buitenland wonen. Daarnevens staat vast dat haar toekomstige echtgenoot, een Bourbon-Parma, niet de Nederlandse nationaliteit verkrijgt en een rol blijft spelen in de Carlistische beweging in Spanje. Waar het jonge prinselijke paar gaat wonen, schijnt nog niet vast te staan, al worden naast Spanje ook Portugal en Frankrijk genoemd, doch het zal waarschijnlijk wel mee afhangen van de politieke ontwikkeling in Spanje.

Wij hebben hiermede de voornaamste feiten opgesomd, doch dat wil niet zeggen, dat de situatie volkomen helder is.

Een debat in de Tweede Kamer, met een middag- en een avondzitting, lichtte de sluier ook niet ten volle op. Via de T.V. sloeg een groot gedeelte van het Nederlandse volk deze op goed peil staande gedachtenwisseling gade. Het Kabinet, dit was duidelijk, zat in een moeilijk parket. De Minister-president, Mr. Marijnen, kon niet alles zeggen wat hij wist en niet alle vragen, die door de Kamerleden op hem werden afgevuurd, beantwoorden. De reden daarvoor ligt in de verhouding tussen de Koning(in) en ministers. De fout, die nogal eens gemaakt wordt is deze, dat men van de Raad van Ministers spreekt als de Regering. Dat is niet juist uitgedrukt en een zeer ervaren politicus als wijlen Dr. J. Schouten zou een dergelijke vergissing ook nooit begaan. De Raad van Ministers vormt het Kabinet, die met H.M. de Koningin de Regering zijn. Wij kennen in Nederland een constitutioneel Koningschap, waarbij de Koning(in) onschendbaar is en de ministers verantwoordelijk zijn.

De vraag, die nu in het Parlement rees, was o.a. deze, in hoeverre de ministers verantwoordelijk zijn voor het doen en laten van de niet regerende leden van het Koningshuis, in casu de Prins der Nederlanden en de Prinsessen.

Deze vragen raken tere kwesties.

Als Koningin Juliana b.v. een Kerstrede houdt, is dit een zuiver partikuliere daad, waarvoor geen enkele minister verantwoordelijkheid draagt; als zij echter de Troonrede uitspreekt, mag nooit kritiek op haar als Staatshoofd worden uitgeoefend, doch raakt het eventuele oordeel daarover enkel en alleen de ministers. Vroeger was er sprake van een tijdelijk voorzitter van de Raad van Ministers, als regel de Kabinetsformateur, en was een minister, als hoofd van zijn departement, vrij zelfstandig. Dr. A. Kuyper werd in de periode 1901—1905 meermalen verweten, dat hij zich als minister van Binnenlandse Zaken met de buitenlandse aangelegenheden inliet. Dat was geen usance. Sinds de tweede wereldoorlog spreken ook wij van een minister-president, die echter nog altijd meer voorzitter van de Raad van Ministers en leider van het Kabinet is, dan zoals b.v. de Canadese prime minister, de man die alle teugels in de hand houdt.

In de langdurige stonden van het beraad tussen het Koninklijk Huis en het Kabinet, zag men soms Mr. Marijnen, als minister-president, alleen opereren, maar ook heel veel in gezelschap van drie andere ambtgenoten, die ook nauw bij de staatrechtelijke problemen betrokken waren, n.l. de vice-president van het Kabinet en de ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie.

Bij de beantwoording van de vele vragen en critische opmerkingen in de Tweede Kamer, moest de minister-president dan ook telkens de terreinen afwegen. Wat lag onder zijn verantwoordelijkheid en waar mocht de Koningin naar eigen status handelen?

Dit laatste onttrok zich aan bespreking en leende zich niet voor verdere publikatie, dan vanwege het Hof werd goedgekeurd.

In de kritieke dagen zijn Koningin en Prins naar Parijs gevlogen en dezelfde dag, tegen de bedoeling in zoals het scheen, op Soestdijk teruggekeerd. De buitenlandse pers publiceerde hierover "hot news", alsof het Kabinet, op straffe van ontslagneming, "bevolen" had, dat het Koninklijk Paar diende terug te keren.

De leider van de oppositie, Dr. Vondeling, die overigens zeer gematigd optrad, kreeg hierover niet de door hem gevraagde opheldering.

En dus het Nederlandse volk evenmin.

Doordat de minister-president nogal gereserveerd was, moest zijn!, droeg zijn rede geen eloquent karakter. Vooral de dupliek was mat en nietszeggend. De ministers, het was op hun gezichten te lezen, waren doodvermoeid.

Wat is nu in dit alles het belangrijkste geweest? Zeer zeker het uitnemend beleid van het Kabinet, om het karakter van het constitutioneel Koningschap in Nederland zo zuiver mogelijk te bewaren. Daarom is dan ook geen wetsontwerp ingediend om het aanstaand huwelijk van Prinses Irene door het Parlement te laten goedkeuren. Daarmede vervalt haar recht en dat van haar eventuele kinderen op de Nederlandse troon.

Een oud-minister-president, die in de oorlogsjaren grote bekendheid kreeg, heeft eens gezegd: "Het Nederlandse volk is meer Oranje- dan Koningsgezind". Daardoor was het overgaan van een telg uit dit Oranjehuis naar de Roomse Kerk een niet zo gemakkelijk te verteren brok. Immers, het Huis van Oranje is ten nauwste verbonden met onze strijd voor godsdienst- en gewetensvrijheid! Een verloving met een Spaanse Prins, waar in Spanje van vrijheid in dit opzicht geen sprake is, gaf er nog een specifiek tintje aan.

Intussen is door het Kabinet medegedeeld, dat deze overgang naar de Roomse Kerk niet in het geding is geweest bij de regeling, die nu getroffen is. Men moet wel als vaststaand aannemen, dat Irene afstand van haar rechten heeft gedaan, terwille van haar aanstaande man, die zijn rechten in het huidige Spanje niet wilde prijsgeven.

Rondom deze prinselijke romance, — mede tengevolge van een zeer slechte publieke voorlichting, waarin tienmaal op één dag, de berichten uit officiële bron elkaar tegenspraken — gonst het van geruchten.

Een vertegenwoordiger van de Boerenpartij stookte dit vuurtje lekker mee, door te vragen of Prins Bernhard reeds jaren in het geheim Rooms-Katholiek was, of Prinses Irene was afgekocht met een jaarwedde, enz. Hierop werd categorisch met "neen" geantwoord en toen probeerde de al te slimme boer met een uitvlucht, dat hij deze vragen in het belang van het Koninklijk Huis had gedaan, zijn roddelarij te rechtvaardigen.

Op zichzelf is het natuurlijk zot, dat via Spaanse berichtgeving, het Nederlandse volk op de hoogte moest worden gebracht. Zelfs de Nederlandse ambassadeur in Madrid liet zijn lastgevers in Den Haag in de kou staan.

De spanning heeft zich op zaterdag 8 en zondag 9 februari door het ontwapenend optreden van het jonge Prinselijk Paar ontladen. Zoals deze twee, hand aan hand, de wereldpers gelegenheid boden net zoveel films en foto's te maken als zij vroeg en daarna door de tuin van het paleis Soestdijk wandelden en zich lieten bejubelen door de tienduizenden belangstellenden, was het een hartverwarmende presentatie.

Bij alles wat in deze geschiedenis vreemd en teleurstellend is, mag niet in twijfel worden getrokken, dat twee gelukkige jonge mensen straks in het huwelijk treden. Cupido's pijltje was toch raak!

Prinses Irene heeft gezegd, dat zij veel naar Nederland hoopt terug te keren, omdat ze veel van Nederland houdt.

Welnu, vergun het elke Nederlander, van welke politieke kleur of godsdienst ook, nog te zeggen: "Wij houden ook nog veel van Prinses Irene, our charming Princess!"

Cn.

DE FAMILIE VAN DON CARLOS OP BEZOEK IN NEDERLAND

Een toast, uitgebracht door de hoge gasten in de Haagse Trèveszaal. V.l.n.r. H.K.H. Prinses Beatrix, Don Xavier de Bourbon, Z.K.H. Prins Bernhard, Donna Magdalena, H.M. de Koningin, Prinses Irene en Don Carlos.

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
•
139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

Mannenpraat

Voor deze rubriek kwam een lange brief met de bedoeling die hier een plaats te geven, van de mannenvereniging in Clinton, Ont. Het onderwerp dat deze brief bespreekt behoort zeker niet tot de afgezaagden, maar staat integendeel in het middelpunt van de belangstelling onder ons. Toch meende de verzorger van "Mannenpraat", Mr. T. Schinkel, dat de brief in de vorm waarin zij kwam, niet voor plaatsing in Calvinist-Contact in aanmerking zou komen. Hij weet immers uit ervaring aan welke eisen de inzendingen voor "Mannenpraat" moeten voldoen om de blik van onze eindredacteur te kunnen passeren. Vandaar dat Mr. Schinkel op de gedachte kwam om de brief eerst te bewerken, zodat zij mogelijk toch voor plaatsing in aanmerking zou kunnen komen. En met het vererende (?) verzoek om dat te doen kwam Mr. Schinkel dan tot mij. Zoals ik al liet doorschemeren, het onderwerp lokte me wel aan, zodat ik me bereid verklaarde dat wel te willen doen. De zaak die Clinton's M.V. aansnijdt is deze: De noodzaak en het recht van onze Chr. scholen om financiële hulp te ontvangen van de Overheid.

De brief die daarover in ons bezit kwam was geschreven naar aanleiding van het stuk dat Prof. Snapper schreef en dat in C.C. werd doorgegeven, waarop al verschillende schrijvers gereageerd hebben. Nu, de M.V. in Clinton reageert daar ook op. Ze hebben er zelfs een hele ledenvergadering aan gewijd. En op die vergadering ligt eigenlijk het geboorteuur van hun brief. Zij besloten op die vergadering niet alleen om maar wat te praten, maar ook om wat te schrijven, en daardoor zo mogelijk te komen tot wat te doen.

Zij hebben hun brief ook van een opschrift voorzien. En dat opschrift bestaat uit 2 vragen:

1. Behoort de Government de Chr. scholen te steunen?

2. Of moeten de Mannenverenigingen het doen?

We mogen uit die vragen vanzelf niet de conclusie trekken dat als de overheid het dan niet doet, dat dan de M.V. het wel zal doen. Natuurlijk niet, want dat kan niet. Want de mannen die de M.V. vormen zijn meestal ook de mannen die de schoolverenigingen vormen. En het spreekt vanzelf, dat als het gaat over het verzorgen van de Chr. Scholen, niet de M.V. maar de schoolverenigingen daartoe de eerst geroepenen zijn. Men kan natuurlijk met het volste recht de vraag stellen: Behoort de overheid dat te doen? En men kan ook met evenveel recht die vraag met een volmondig ja beantwoorden. Dat behoorde inderdaad wel zo te zijn, dat de overheid aan haar onderdanen die voor hun kinderen Christelijk onderwijs wensen, dezelfde rechten en dezelfde voorrechten ook gaf als aan hen die menen genoegen te kunnen nemen met het noodwendig kleurloze en daarom in wezen anti-Christelijk onderwijs dat op de overheidsscholen gegeven wordt. Christenen zijn toch geen tweederangs burgers? Daaruit alleen al ontstaat het recht op gelijke voet behandeld te worden als alle andere burgers van het land. Maar daar komt de laatste tijd, door de steeds stijgende lijn waarin de levensstandaard zich beweegt, nog een belangrijk element bij. Volgens het artikel van Prof. Snapper schijnt de vrees gewettigd dat er een tijd gaat komen, dat we onze scholen op het betrekkelijk toch al lagere peil in vergelijking met de Public scholen niet zullen kunnen handhaven.

Daardoor wordt het werken voor gelijke rechten als de public scholen hebben nog dringender. De vraag of, als de overheid hier dan in gebreke blijft, de M.V. het dan moet doen, kan ook daarom hier gelukkig onbesproken blijven, omdat ik meen dat we in de districts van de National Union of Christian Schools een instituut hebben dat uitnemend geschikt is om deze zaak bij de bevoegde instanties aanhangig te maken. En gelukkig heeft deze zaak al sinds verscheidene jaren de ernstige aandacht van deze districten. En gelukkig, ik zeg het nog eens, is die zaak ook al aanhangig gemaakt. Want toen ik de vorige week (zoals ik wel meer doe) naar het nieuws zat te luisteren dat door de C.B.C. werd uitgezonden, werd ik opeens blij verrast, toen ik de spreker hoorde zeggen dat de Alliance of Chr. Schools een brief gezonden had naar de regering met het verzoek om bij het onderhoud van onze Chr. scholen dezelfde voorrechten te mogen ontvangen als onze Rooms Katholieke landgenoten voor het onderhoud van hun scholen ontvangen. Ik weet wel: een verzoek indienen is nog geen gunstig antwoord ontvangen, maar ik weet ook dat niets vragen meestal niets ontvangen betekent. En daarom ben ik blij dat er in elk geval enige actie ontketend is. Ik weet niet of en wanneer er een antwoord zal worden ontvangen op deze brief en ik weet ook niet wat er in dit stadium nog meer gedaan zou kunnen worden in het belang van deze zaak. Maar wel weet ik, dat zo lang er nog geen antwoord binnen is, wij allen kunnen bidden of de Here het zo wil leiden dat de overheid gaat zien dat ze hier geroepen wordt om recht en gerechtigheid te betrachten. Dat ze niet langer mag voortgaan om de ene groep van burgers voor twee scholen te laten betalen, terwijl de andere maar voor één school behoeft te betalen. Dat onrecht moet de wereld uit. En het zou de overheid van Ontario en van Canada sieren als zij naar aanleiding van het verzoek van de Alliance of Chr. Schools daar nu eens aan begon.

En het zou de zware lasten van vele vaders en moeders aanmerkelijk verlichten. En als het antwoord nu eens niet gunstig maar afwijzend is? Zullen we dan maar berustend het hoofd buigen en zeggen: Nu kunnen we niets meer doen? We hebben gedaan wat we konden, maar het bleek niet te helpen, nu zullen we dus niets meer doen? Geen sprake van!

Laten we dan samen maar eens gaan lezen en herlezen wat de Bijbel ons zegt in de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter en zijn houding tegenover die weduwe, Lukas 18 vs. 1—8.

We moeten er aan denken, dat Jezus deze gelijkenis sprak, met het oog daarop, dat zij altijd moesten bidden en niet verslappen.

Laten we dat ook hier maar in praktijk brengen: altijd bidden en niet verslappen. En dan zal zelfs een onrechtvaardige rechter, die zich om God niet bekommert en zich aan geen mens stoort, toch recht verschaffen. En dan zal God, die het recht liefheeft, er voor zorgen dat er gebeurt wat Hij wil. Maar wij moeten ons opmaken en alles doen wat mogelijk en geoorloofd is.

Dit is zo mijn compositie van de ouverture van Clinton's M.V. Ik hoop dat ze er veel van hun eigen muziek in terug vinden.

C. Overgaauw.

Naschrift van de redaktie:

In ons nummer van volgende week hopen wij de volledige tekst van de "brief" van de Ontario Alliance te plaatsen. Wegens plaatsgebrek was het niet mogelijk om het in het nummer van deze week te doen, hoewel dit in ons voornemen lag. — Red.

EXTRA LAGE VLIEGTUIGTARIEVEN

De "21-DAY-EXCURSION" geldt nu ook voor de ZOMER VAN 1964! Prijs $ 386.90 (retour Toronto—Amsterdam).

Vertrekdagen Maandag, Dinsdag, Woensdag of Donderdag tussen
1 April en 11 Juni of
13 Juli en 6 Augustus of
31 Augustus en 5 November

21 VOLLE DAGEN IN HOLLAND
(subject to Government approval)

ZONDER PRIJSVERHOGING KUNT U EEN EXTRA TRIP MAKEN VAN AMSTERDAM/ROTTERDAM NAAR BRUSSEL, PARIJS EN LONDEN

VRAAGT VRIJBLIJVEND ADVIES AAN

C. STEENHOF

43 Crane Ave., Weston, Ont. CH 1-0811

Vaar op de gezellige wijze naar

HOLLAND

op de populaire

"ARKADIA"

20,650 ton · 19 knopen

NAAR AMSTERDAM vanaf
$181
Am. Dollaars
Touristenklasse
Voordelig Seizoen
Halve rondreis*

COBH · LE HAVRE
LONDEN
AMSTERDAM
BREMERHAVEN

Verrukkelijke Europese en Canadese keuken in een luchtgekoelde eetzaal, geriefelijke accommodaties, Europese muziek, dansen, 14 publieke zalen, een van de grootste overdekte zwembaden ter zee. Dit alles . . . plus een gezellige sfeer met voortreffelijke bediening. Reserveer vroegtijdig voor de beste accommodaties . . . profiteer van de Voordelig Seizoen prijzen.*

VANUIT MONTREAL. 30 April*, 22 Mei, 12 Juni, 3 Juli, 8 Augustus*, 28 Augustus*, 18 September*, 4 December*.

GA NAAR UW REISBUREAU OF DE

GREEK LINE

400 Craig Street, West, Montreal • 89 King Street E., Toronto
470 Granville Street, Vancouver

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.
Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Please inform us immediately of any change in your address.

In gesprek met de Secte

The four major cults, by prof. Anthony A. Hoekema. Eerdmans, Grand Rapids. Price 5.95.

Prof. Hoekema van Calvin Seminary heeft ons een goede dienst bewezen met de publicatie van zijn grondige studie ten aanzien van vier belangrijke godsdienstige groepen, die we in het Hollands misschien secten moeten noemen, en waarvoor hij het bredere Engelse woord 'cults' koos.

Hij geeft een critisch overzicht van de geschiedenis en de practijk, en daarna een indringende toetsing van de leer en de techniek, van de Mormonen, de Zevende-Dag-Adventisten, de Christian Scientists en de Getuigen van Jehovah.

Gezien de toevoeging van de groep van de Zevende-Dag-Adventisten was het niet eenvoudig, deze vier 'cults' onder één noemer te brengen. Nog niet zo lang geleden betoogden de Amerikanen Barnhouse en Martin in het tijdschrift **Eternity**, dat de Adventisten onder de Evangelische kerken dienen te worden gerekend, en prof. Hoekema geeft toe, dat er ongetwijfeld ware kinderen Gods onder hen kunnen worden aangetroffen, en dat hun leer Schriftuurlijke elementen bevat. Toch toont hij op m.i. overtuigende gronden aan, dat ook deze groep een 'cult' is, omdat de vijf kenmerken die hij typerend vond voor zulk een geestelijke stroming, inderdaad bij de Adventisten worden aangetroffen. (blz. 388-403) Welke zijn die vijf kenmerken?

In de eerste plaats **een buiten-Schriftuurlijke bron van gezag,** die ondanks alle betuiging van eerbied voor de Bijbel het enig gezag van Gods Woord overschaduwt en overvleugelt. In het geval van de Adventisten is die gezagsbron te vinden in de geschriften van Ellen G. White, die in deze kring worden aanvaard als 'inspired counsels of the Lord.' In de tweede plaats de ontkenning van de rechtvaardiging door het geloof alleen, het sola gratia en sola fide van de Reformatie; de mens zelf met zijn speciale werken, hem voorgeschreven door de 'cult', komt op de voorgrond. De Adventisten aanvaarden in theorie, dat de mens door genade alleen wordt gered, maar hun leer van een 'nader onderzoek' (investigative judgment), door Christus begonnen in het jaar 1844, en die van het houden van de Sabbath als een eerste vereiste tot behoud, maken deze theorie krachteloos.

In de derde plaats **de devaluatie van de enige Zaligmaker Jezus Christus.** Ook op dit punt is er in de leer van de Adventisten een tegenstelling tussen de ene uitspraak en de andere, maar prof. Hoekema toont aan, dat tenslotte het werk van de mens een voorrang krijgt boven het werk van Christus.

In de vierde plaats het **op de voorgrond stellen van de eigen groep,** die uiteindelijk de zaligheid zal ontvangen met uitsluiting van alle anderen; en in de vijfde plaats in nauwe samenhang daarmee de **beslissende rol die de groep speelt in de eschatologie** (de leer der toekomst van Jezus Christus).

Deze vijf kenmerken moeten genomen worden in hun onderling verband en samenhang. Het is ongetwijfeld zo, dat sommige van deze kenmerken ook bij andere stromingen of kerken voorkomen; het Sola Scriptura en Sola Gratia was immers het kenmerk van de Reformatie tegenover Rome, maar dat betekent niet, dat we de roomse kerk zonder meer bij de 'cults' kunnen indelen. Anderzijds komen de drie eerste kenmerken ook bij de Vrijzinnigheid voor, en het is in overeenmstemming daarmee, dat de laatste groep, die ds. Van Baalen behandelt in zijn boek 'The Chaos of Cults', die van het Unitarianism-Modernism is.

Het zal wel moeilijk blijven de grenzen tussen kerk en secte, tussen kerk en afvallige kerk, tussen meer en minder zuivere kerk, in alle scherpte te trekken; maar prof. Hoekema, die zich beperkte tot de vier genoemde 'cults', had goede gronden, toen hij van de vijf genoemde kenmerken, die hij aan de Duitser Kurt Hutten ontleende, sprak.

Het is alleen maar jammer, dat hij nog niet een beetje dieper op de kwestie van deze kenmerken inging, op het wonderlijk verschijnsel van de opkomst en de ontwikkeling van de dwalng, de dwaling met de Bijbel in de hand. In een noot op blz. 388 merkt hij op, dat de vijf kenmerkende trekken die hij besprak in geen geval de enige zijn, die zouden kunnen worden genoemd. Hij zou goed hebben gedaan, dan ook vollediger te zijn, en in elk geval een overzicht te hebben gegeven van de algemene religieuze situatie in Amerika in de vorige eeuw, een verworden situatie, in welke de secten een voedingsbodem vonden.

Hoe staat het nu met het **gesprek met de secte?**

Het is belangrijk, dat prof. Hoekema dit onderwerp met nadruk aan de orde stelt, en dat hij de tekst bespreekt, die hier van zoveel belang is: 'Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in uw huis en heet hem niet welkom. Want wie hem welkom heet, heeft deel aan zijn boze werken.' (2 Joh.:10, 11)

Volgens sommigen betekenen deze woorden, dat we nooit een getuige van Jehovah in onze huizen zouden mogen ontvangen. Maar prof. Hoekema toont aan, dat ze elke **samenwerking** met mensen, die het Evangelie ondermijnen, uitsluit; dat ze niet de kans mogen krijgen ons huis als operatiebasis te gebruiken; dat we ze ook niet als broeders mogen behandelen. Deze tekst is dus zeker van belang voor de beoordeling van verschillende vormen van oecumenische samenwerking. Maar, zo zegt Hoekema, 'deze tekst veroordeelt in het geheel niet het ontvangen van zulke mensen in onze huizen met de bedoeling om hun de dwalingen van hun weg duidelijk te maken en hen tot Christus te leiden.' (blz. 412)

En dan springt het grote belang van een gesprek in de laatste zin wel in het oog, als we erop letten, hoe we door 'cults' omringd zijn.

Volgens de laatste gegevens, ons door Hoekema's werk verschaft, waren er in 1962 bijna 2 millioen Mormonen in de wereld en brachten ongeveer 12.000 Mormoonse zendelingen het evangelie van de heiligen der laatste dagen; Adventisten waren er in 1961 bijna een millioen en tweehonderdduizend, en ze zonden meer dan 1400 zendelingen uit; het totale aantal Christian Science-kerken was in 1962 3284; en het aantal Jehovah-getuigen in 1962 wordt gesteld op 1.639.681, terwijl hun zendelingen uitgingen naar 185 landen.

Dit zijn verbluffende cijfers.

En het kan dan ook niet verwonderen, dat Hoekema zijn werk begint met een hoofdstuk over de uitdaging, die van deze groepen uitgaat naar de Chr. kerken (the challenge of cults). Wijlen Prof. Hepp van de Vrije Universiteit schreef eens een artikel onder het opschrift: **In de leer bij de vijand.** In dezelfde geest schrijft Hoekema over de lessen, die we kunnen leren van de cults, en hij wijst op de volgende punten: een vaste religieuze overtuiging; een grondige Bijbelkennis; een grote ijver om te getuigen; een overvloedig gebruik van de drukpers; een sterk gevoel van het ophanden zijn van het einde; een inschakelen van de gewone leden van de kerk; de grote toewijding van deze leden; het gebruik van speciale technieken inzake het getuigen; de durf om uitgelachen te worden; en tenslotte de overtuiging, dat het geloof ook te maken heeft met de gezondheid van het lichaam.

Al de genoemde punten zijn de overweging ten volle waard, en het zijn de secten, die ons opnieuw het woord van Jezus kunnen doen overwegen: 'Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der Farizeeën en Schriftgeleerden, zult ge het koninkrijk der hemelen zeker niet binnengaan.' (Matth. 5:20)

Maar dan moet het toch ook kunnen komen tot een gesprek.

En op de laatste bladzijden van zijn boek geeft prof. Hoekema waardevolle aanwijzingen over de wijze, waarop zo'n gesprek kan worden opgezet.

Hij spreekt van de liefde en nederigheid, die ons in zo'n gesprek moet sieren.

Hij spreekt ook van het feit, dat we zonder grondige kennis van de leringen van de 'cult' niet zo heel ver zullen komen; en zijn boek is een eersterangs bron voor het verkrijgen van deze kennis.

En dan geeft hij nog enkele positieve wenken.

Hij wijst erop, dat we dienen te getuigen van de waarheid van Gods Woord; zelfs al hebben we niet zoveel kennis van de speciale eigenaardigheden van de secte, dan kunnen we toch heel veel doen met een eenvoudig en echt-gemeend geloofsgetuigenis, staande in de zekerheid van onze verlossing door Jezus Christus; ondanks grote woorden wordt in de secte deze zekerheid **gemist.**

En dan, en dat is heel belangrijk in het boek van prof. Hoekema, want dit punt stelt hij telkens weer voorop, dan doen we goed de 'cultist' te vragen naar zijn autoriteit, de bron van zijn gezag. Die bron mag in een gesprek alleen de Bijbel zijn als Woord van God. En als dan b.v. een Jehovah-getuige naar allerlei verspreide teksten grijpt, houdt hem dan aan één tekst en leg die éne tekst in zijn verband goed en duidelijk uit, en laat u daar niet afbrengen. Dat is een machtig wapen, want de Bijbel is niet op de hand van de 'cults'! Ook is kennis nodig van de leer van de Kerk, en door gebrekkige kennis zijn al velen verleid. Tenslotte, volharding in het gebed is beslissend.

Prof. Hoekema gaf ons een mooi en belangrijk boek.

Grepen we tot nu toe altijd naar **Van Baalen en Kok,** als we ons in de dwalingen van de secten wilden verdiepen, we zullen nu, vooral als we meer in de diepte willen graven, het boek van Hoekema nodig hebben, ook al behandelt het niet al die groepen, die in de werken van de genoemde auteurs de revue passeren.

Er is veel geduld nodig om de vaak fantastische speculaties van de 'cults' te verteren. **Maar is het niet zo, dat vele theologen ook veel van hun denkkracht verslijten op de meer dan eens uitermate philosophische speculatie van theologen van naam?**

Er zijn vele valse profeten uitgegaan, en velen worden er verleid.

Prof. Hoekema heeft onze wapenrusting aangevuld, om deze valse profeten in het aangezicht te kunnen weerstaan.

L. Praamsma.

DIENEN

dient elkander
door de liefde —
ach — hoe moeilijk
deze eis —
heersen ligt ons
allen beter,
op de korte
levensreis —

dient elkander
door de liefde —
ach — hoe moeilijk
zal het gaan —
eigen ik speelt
vaak de hoofdrol,
in ons aller
mens-bestaan —

dient elkander
door de liefde —
houdt ons in het
rechte spoor —
Jezus kwam ook
— om te dienen —
ging ons allen
daarin vóór —

dient elkander
door de liefde —
volg getrouw achter
Jezus aan —
om met Hem als
Koning 't heersen,
in Zijn dienst
volmaakt te staan.

V.

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON BOOK- & BIBLE HOUSE
468 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een **Zelfstandige?** In het kort is dat iemand die eigen **baas is.** Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de **kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige** genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de **Zelfstandige** karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON. ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam:

Post-adres:

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

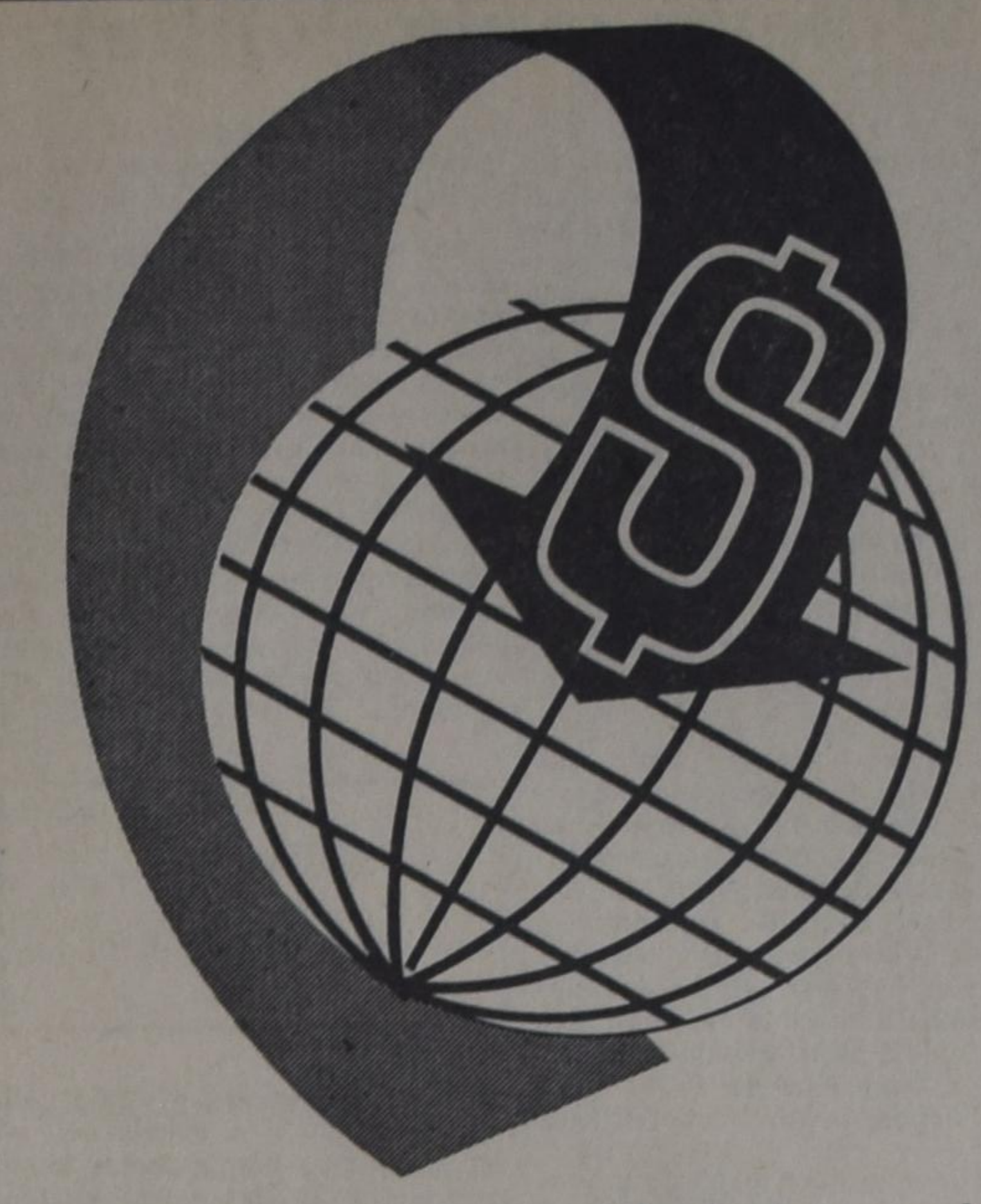

Geld, verzonden over de hele wereld
Vlug, veilig

Wanneer U hulp wilt verlenen aan de overkant van de Oceaan, doe het dan op een veilige manier — de manier van de Scotiabank. Canadese dollars, door de Scotiabank verzonden overzee, kunnen worden ingewisseld voor plaatselijk geld tegen het hoogste tarief van de dag, bij een bank, het dichtst bij de stad waar Uw familie woont.

Kom ons vandaag bezoeken en leer meer over de service van deze Scotiabank. Het is DE VEILIGE MANIER om geld overzee te zenden!

ScotiaBANK
DE BANK VAN NOVA SCOTIA

Holland Construction Co.
Wolverton Rd. GRIMSBY, R.R. 1
Phone WH 5-4012
Speciaal in Greenhouse Constructie
en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.
KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

EEN UIT EEN SERIE BOODSCHAPPEN OMTRENT DE DIENSTEN DER ONTARIO REGERING

Buitenshuis . . . . .

Een Rijker Leven

Hon. A. Kelso Roberts, Q.C.

Bij het spel, zowel als op het werk, hebben Nieuw-Canadezen de structuur van onze maatschappij versterkt door hun deelname in activiteiten buitenshuis. Dit vergroot de belangstellingssfeer die zij met de geboren Canadezen delen en bevordert het gebruikmaken van Kroondomeinen die 89 percent van Ontario beslaan.

De bereidheid van nieuw-aangekomenen om van het buitenleven te genieten en dichter bij de natuur te leven is van speciaal belang voor het Department of Lands and Forests die het beheer voert over het navolgende: —

Provinciale Parken en hun faciliteiten voor picknicken, kamperen, trekken, kanotochten, watersporten en natuurstudie;

Kroon Domein en de verkoop van gedeelten voor zomerhuisjes;

Toegang tot het water — de reservatie van de kustlijn en het ontwerpen van dokken voor pleiziervaartuigen;

Het vissen en het beheer daarvan en de regeling om de beste opbrengst voor het grootste aantal mensen te verschaffen;

Jagen en het beheer daarvan en de regeling om de beste opbrengst voor het grootste aantal mensen te verschaffen;

Veiligheid voor de Jager — nieuwe Jagers dienen een cursus in veiligheidstraining te volgen voordat aan hen een jachtvergunning kan worden uitgereikt;

Bosbescherming en waarschuwingen aan trekkers door de bossen om de vereiste voorzichtigheid in acht te nemen teneinde bosbranden te voorkomen.

Een belangrijke ontwikkeling in de afgelopen jaren zijn de vis- en jachtclubs opgericht door Nieuw-Canadese groepen. De nieuwe clubs zullen het Canadese leven verrijken door oude tradities levendig te houden en door hun leden bij te staan om vertrouwd te geraken met de bepalingen die het verstandg gebruik eisen van onze natuurlijke vervangbare rijkdommen.

Op elk gebied is het personeel van Lands and Forests bereid om samen te werken met alle groepen die het onverstoorde karakter van onze parkgebieden en de natuurlijke rijkdommen van bos, veld en stroom helpen bewaren. Indien we nu verstandig handelen zullen we morgen meer hebben om voor te leven.

Voor inlichtingen omtrent buitenshuis activiteiten kan men elke ambtenaar van het Departement raadplegen of een bezoek brengen aan een van onze veldkantoren of te schrijven naar het Department of Lands and Forests, Parliament Buildings, Toronto.

DEPARTMENT OF LANDS AND FORESTS
HON. A. KELSO ROBERTS, Q.C. Minister
F. A. MacDOUGALL Deputy Minister

Willems in de Politiek

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

— Het is prachtig zo, sprak ik goedkeurend tot Bert Willems, die met een spiegel achter me stond te draaien, om te laten zien, hoe grondig hij mijn haar had geknipt. Hierop kriebelde de aangesprokene met een zachte kwast in mijn nek, knipte enige neushaartjes bij en verwijderde tenslotte met een sierlijke zwaai de witte jas, die me bedekt had tijdens operatie haarknippen.

Ik betaalde Bert, en terwijl hij enige denkbeeldige haartjes van mijn pak veegde, zei ik: — Je moet je niet zo gauw laten verslaan, Bert; de volgende keer beter! Kop op, kerel!

De broeder-kapper trok een grijns, die deed denken aan de smaak van een onrijpe appel, en antwoordde: — Mij niet meer gezien, Arie. Probeer jij 't de volgende keer maar es. Daarna riep hij: — Who's next? Dit was het eind van het gesprek in de kapperszaak. Ik spoedde me naar huis en schudde mijn geknipte hoofd, terugdenkend aan de korte politieke loopbaan van Bert Willems.

Het was op deze manier gegaan: Toen de gemeenteraadsverkiezingen in het verschiet kwamen, was buurman Mol op een avond bij me gekomen met het schitterend idee, om een van onze mensen candidaat te stellen. — We praten zoveel over de noodzaak van Christelijke politiek en over het gevaar van al dat zogenaamde neutrale hier, zei de buurman, — we moeten nu ook maar eens wat doen met elkaar. Ik heb uitgerekend, dat, als al onze mensen in de Noord-West hoek van de stad op een van ons zouden stemmen, we het ruim kunnen halen.

Nu, dat verwonderde me niet. Want in de omgeving van onze Christelijke school en onze kerk woonden heel wat lieden van Nederlandse stam. Dus was het alleszins redelijk, om te proberen, om vanuit die hoek iemand van ons in de gemeenteraad te krijgen.

We haalden nog enkele mensen in ons complot, en na twee avonden praten waren we het er over eens, dat Bert Willems de aangewezen man was, om onze stad mede te regeren. Toen gingen we propaganda maken. Moreel gesteund door kerkeraad en dominee riepen we een vergadering uit, om candidaat Bert Willems aan het publiek voor te stellen. De belangstelling voor deze meeting was helaas niet erg groot, hetgeen me wel teleurstelde, maar niet verwonderde. Er werd namelijk al veel en luid gepraat over de politieke plannen. Een enkele zei: — Een van onze immigranten in de gemeenteraad? Dat wordt toch al te gek! Moeten we nu zo apart staan, dat we zelfs een Canadees, die niet van onze kerk is, niet meer mogen stemmen? Dat gaat te ver. We stemmen, wie we willen!

Meerderen had ik al horen zeggen: — Kom nou! Iemand van ons in de gemeenteraad? Dat halen we nooit! Lang niet al onze mensen mogen stemmen. Anderen hebben niet genoeg interesse om te stemmen. Daar komt niets van terecht!

Nog weer anderen zeiden: — Zouden wij die verwaande kapper Bert Willems stemmen? Die man met zo'n grote snavel denkt al, dat hij alles weet! Wat verbeeldt die vent zich wel? Hij moet niet denken, dat hij beter is dan wij...

Zo was er gepraat in onze gemeenschap, zelfs voordat de vergadering werd gehouden. Het was nu al duidelijk, dat we het weer eens niet allemaal met elkaar eens waren!

Nu moest ik toegeven, dat kapper Willems wel eens irriterend kon zijn, en het wel wilde weten, dat hij heel wat wist! Door zijn lichaamsbouw alleen al keek hij op heel wat mensen neer, en volgens het hoofd van onze school, die veel verstand heeft van psychologie, worden sommige mensen al geprikkeld, als ze naast een lang en fors iemand staan. Dat verklaart misschien, waarom ik zelf nogal eens gewikkeld ben geweest in onenigheden: ik ben bijna twee meter.

Willems is niet alleen groot, maar ook zwaar gebouwd. Het gerucht gaat, dat hij driehonderd pond weegt. Maar zelf wil hij nooit over zijn gewicht praten. Er is een ander gerucht, dat Willems eens door een Volkswagen is aangereden, toen hij bezig was een straat over te steken, en dat hij toen geen enkel letsel had, maar dat de Volkswagen helemaal in elkaar zat en weggesleept moest worden.

Ja, Bert Willems was groot van omvang, en ook zijn mond was groot, letterlijk en figuurlijk. Hij stak het niet onder stoelen en banken, dat hij geen geringe dunk van zichzelf had. Maar achter die grootspraak klopte een groot hart. Ik wist, dat hij veel voor andere mensen over had en een Christen was van de daad.

Wanneer de kerk vol zou zijn met mensen als Willems, dan zou het wel een luidruchtige boel zijn, maar er zou tevens aan geen ding gebrek zijn en tekorten zouden er niet bestaan.

Bert zal altjd vol politiek. Overal waar hij kwam duurde het maar even, of hij had het over de regering van het land, van de provincie of van de stad. Hij kende op een prik de deugden en ondeugden van Pearson, Diefenbaker en Manning. Hij kon je alles vertellen over de Liberals, de Conservatives en vooral de Social Credits. Van 's morgens vroeg tot laat in de avond was het bij onze reus alles politiek, wat de klok sloeg.

Hij had ook als diaken in de kerkeraad gezeten, maar dat was geen succes geweest. Door de manier, waarop hij optrad en sprak en heftig debatteerde kreeg men altijd de indruk, dat hij de kerkeraadsvergaderingen beschouwde als politieke bijeenkomsten. Nu is dat ook wel eens zo, maar dan is het tot schade en schande van de kerk. De broeders ambtsdragers werden beurtelings vermaakt en geërgerd door diaken Willems, en veel kostbare tijd werd besteed aan zijn vele voorstellen, om kerkelijke getuigenissen te zenden naar de regering in Ottawa, in Edmonton en in onze woonplaats.

Sidsdien voelden zelfs zijn beste vrienden in de kerkeraad er niet meer voor, om hem ooit nog te nomineren voor het ambt.

Het was duidelijk voor ieder, die oren en ogen open had en geen last had van kleinzielige vooroordelen: Onze kapper moest in de politiek.

Na de eerste meeting gingen we met elkaar hard aan het werk. Ondanks de flauwe en jaloerse praatjes van landgenoten, die altijd zo vreselijk bang zijn dat een ander wat meer heeft of wat meer betekent dan zij, gingen we onverdroten door. Een paar mensen van het actie-comité rekenden uit, dat wanneer tachtig procent van onze eigen mensen en ongeveer vijftien procent van de verdere bevolking van ons district op Willems zou stemmen, hij zeker kon zijn van zijn zetel in de gemeenteraad.

Voor die vijftien procent en meer zorgde onze Goliath zelf wel. Hij had heel veel Canadese klanten, die hij gedurende knippen en shampooën politiek bewerkte. Avond aan avond ging hij de mensen in onze omgeving af en volgens hemzelf zou vrijwel iedereen in ons stadsgedeelte, Canadees en Schot, Duitser en Hongaar en wat dies meer zij op hem stemmen. We namen dit met een korreltje zout, kennende de grote mond van de candidaat; maar toch was het moedgevend.

En moed hadden we wel nodig, want, o mensen, wat ging het raar toe in eigen kring! Inplaats van dankbaar te zijn, dat we als Christenen eens iets anders konden doen dan alleen maar klagen over onchristelijke politiek en zeggen dat het anders moest, waren onder ons de bezwaren legio.

Ik heb het al gehad over die geloofshelden, die zo vreselijk bang waren, dat we ons van de Canadese wereld zouden isoleren, door een van ons candidaat te stellen. We hebben al wat gezegd van die miezerige, zure, kleine immigrantenmensjes, die o zo bang waren, dat het een van hen zou gelukken, zich boven de anderen op te werken.

Maar er waren ook zeer gewichtige broeders, die alles van beginselpolitiek afwisten, en principieel van mening waren, dat we eerst een christelijke politieke partij met grondslagen, statuten en reglementen moesten hebben, voordat we een mede-christen candidaat konden stellen voor de gemeenteraad. Volgens hen was dit een wilde actie, waar geen goeds uit voort kon komen, omdat zij het in Nederland nog nooit op deze wijze hadden meegemaakt. Afkeurend schudden deze broeders hun principiële hoofden. Vanwege hun beginselvastheid besloten meerderen van hen, om hun kostbare stem niet te geven aan broeder Willems, maar aan een van de twee andere candidaten, Steve Baxter, een Mormoon, of Arch Nickels, de grote voorvechter van sport op zondag, die thans in de raad zat en zich herkiesbaar stelde.

Voorts waren er enkelen onder onze mensen, die verklaarden, dat ze nooit gingen stemmen en het ook nu niet zouden doen, omdat alle politiek in dit kwade land toch boos en verdorven was, en omdat het niet kon uitblijven of Bert Willems zou zich ook aanpassen aan die verdorvenheid, als hij eenmaal in de gemeenteraad zat. Tenslotte had Willems niet voor niets zoveel Canadese klanten! Die kon je toch maar alleen hebben, als Hollander zijnde, als je met die mensen aanpapte! Of niet soms?! O zo!

Soms kwamen buurman Mol en ik helemaal van streek en een enkele keer zelfs bevend van woede thuis, wanneer we weer eens politieke bezoeken bij ons volk hadden afgelegd. Wat werd er mooi en vroom gepraat, maar echt actie, echt iets doen, dat was teveel voor velen.

In die dagen van politieke drukte speelde me heel vaak dat spotversje uit mijn jeugdjaren door het hoofd:

"Jongens, jongens, wat een stel,
't Zijn me de Calvinisten wel!"

Neen, dan was de openbare politieke vergadering, waarin de drie candidaten uit ons district het woord voerden, meer verkwikkend.

Onze Enak, candidaat Bert, stond zijn mannetje, letterlijk en figuurlijk. De heren Baxter en Nickels putten zich uit in allerlei vage beloften en waren het met iedereen eens, behalve met elkaar. Maar Willems trok van leer tegen beide en tegen de kleurloze plaatselijke poitiek in het algemeen. Hij sprak over corruptie en discriminatie, alsof hij er dagelijks mee te maken had, en het duurde niet lang, of de meeste aanwezigen waren Baxter en Nickels vergeten en hadden alle aandacht voor de reuzenkapper. Het Engels vloeide vlot en krachtig uit zijn machtige mond, en volgens mij was het niet te horen, dat Bert geen geboren Canadees was. Hij kwam er open voor uit, dat hij een Christen was en dat het hem een raadsel was, hoe vele mannen verklaarden Christen te zijn, terwijl ze dat in de politiek helemaal vergaten. Als sprekend voorbeeld wees hij naar tegencandidaat Nickels, die volgens zijn levensbeschrijving in de kranten, een ijverig kerklid was, maar in de gemeenteraad dingen zei en zaken voorstond (zoals sport op zondag), die hem in de gemeenteraad van Moskou geen raar figuur zouden doen slaan....

En zo ging Willems maar door tot grote vreugde van hen, die Nickels wilden wippen uit de raad van de stad, maar ook tot toorn van diens medestanders. Men begon te roepen en Bert in de rede te vallen. Vooral een jongeman in de voorste gelederen maakte het zo bont met zijn interrupties, dat onze geliefde spreker midden in een zin stopte. Zijn luide basstem werd ineens niet meer gehoord, hetgeen een effect gaf, alsof een laaiende storm plotseling tot bedaren was gekomen. Het kwam zeker van dit vreemde effect, maar voor een ogenblik werd het doodstil in de zaal. En in deze stilte kwam onze reus het podium af. Zijn ogen gericht op de lastige jongeman in het voorgestoelte, kwam hij als een getergde en vertoornde beer op hem af, langzaam maar zeker. En niemand had het besef of de moed, hem tegen te houden. En de jonge schreeuwer was geenszins als David onbevreesd in het aangezicht van een reus, maar sprong haastig op en liep op een draf de zaal uit. Toen werd de stilte verbroken door het hoongelach van de schare. Willems begaf zich weer naar het podium en zette onverdroten zijn rede voort.

Na deze avond hadden we goede moed, dat onze candidaat het zou halen. We hadden zelfs een paar Canadezen horen zeggen, dat een kerel als Willems een goede zou zijn voor burgemeester....

De dag van de verkiezingen brak aan, een dag van grote spanning voor Bert Willems ("big Dutch", zoals men hem in de verkiezingstijd was gaan noemen) en voor ons allemaal. De kapperszaak was doorlopend vol die dag, maar er werd niet veel geknipt. Men was vol geestdrift en enthousiasme, en het optimisme was groot.

Maar buurman Mol zei: — Ik weet het nog zo net niet. Op een heleboel Canadezen kun je niet rekenen, en op heel veel van onze mensen ook niet. Door bittere ervaring geleerd, deelde ik buurman's opinie.

En wat we gevreesd hadden kwam wel uit. Nickels werd met vlag en wimpel herkozen in de gemeenteraad, en onze arme kapper kreeg nauwelijks zestig procent van het aantal stemmen, dat hij nodig had gehad om te winnen.

— Poor "big Dutch", zeiden de mensen.

Het was teleurstellend. Het was erg. Maar het ergste was toch wel, dat we gemakkelijk konden nagaan, dat veel van onze eigen mensen verstek hadden laten gaan. En ik ben ze tegengekomen, de volgende dagen, mensen uit onze eigen kring, die lachten om de uitslag van de verkiezing en zeiden: — Dat komt ervan, als je zoveel verbeelding hebt. Nu zal die grootmuil van Willems wel een toontje lager zingen. Wie kaatst moet de bal verwachten.

Wat de buurman en de kapper en ik en anderen over dit soort mensen hebben gezegd, kan hier niet worden neergeschreven. De krant zou het niet willen opnemen en Katrien zou er een streep door halen.

Ik ben dankbaar, dat ik in mijn opstandigheid die oude en wijze broeder Vaandering tegenkwam tijdens zijn dagelijkse wandelingetje. Toen ik mijn verontwaardiging over mijn geloofsgenoten luchtte, wees deze oude baas met zijn wandelstok naar de lucht en zei: — Christus blijft er wel Koning om, Arie, en Zijn Rijk komt toch, zelfs ondanks ons....

Arie.

Groente- en Bloemzaden

LANDBOUWZADEN, VOORJAARS-BLOEMBOLLEN, STRUIK- EN KLIMROZEN
VRUCHTBOMEN, AARDBEIEN-PLANTEN, ENZ. ENZ.

Ook: Hollandse Spercíebonen, Snijbonen, Bruine Bonen, Capucijners, Kropsla, Boerekool, Witlof, Andijvie, Wortelen, Kool, etc. etc.

Tevens: HOLLANDSE KAMERPLANTEN: Ster van Bethlehem, Flamingo-plant, Hertshoornvaren, Begonia Rex, Acalypha, Achimenes, Aphelandra, Beloperone, Bougainvillea, Christusdoorn, Hibiscus, Franse Geranium, Paarse Hang-Geranium, en Geranium Black Vesuvius

Hollandse of Engelse prijscourant
op aanvrage geheel GRATIS.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro, Ont. (near Hamilton)

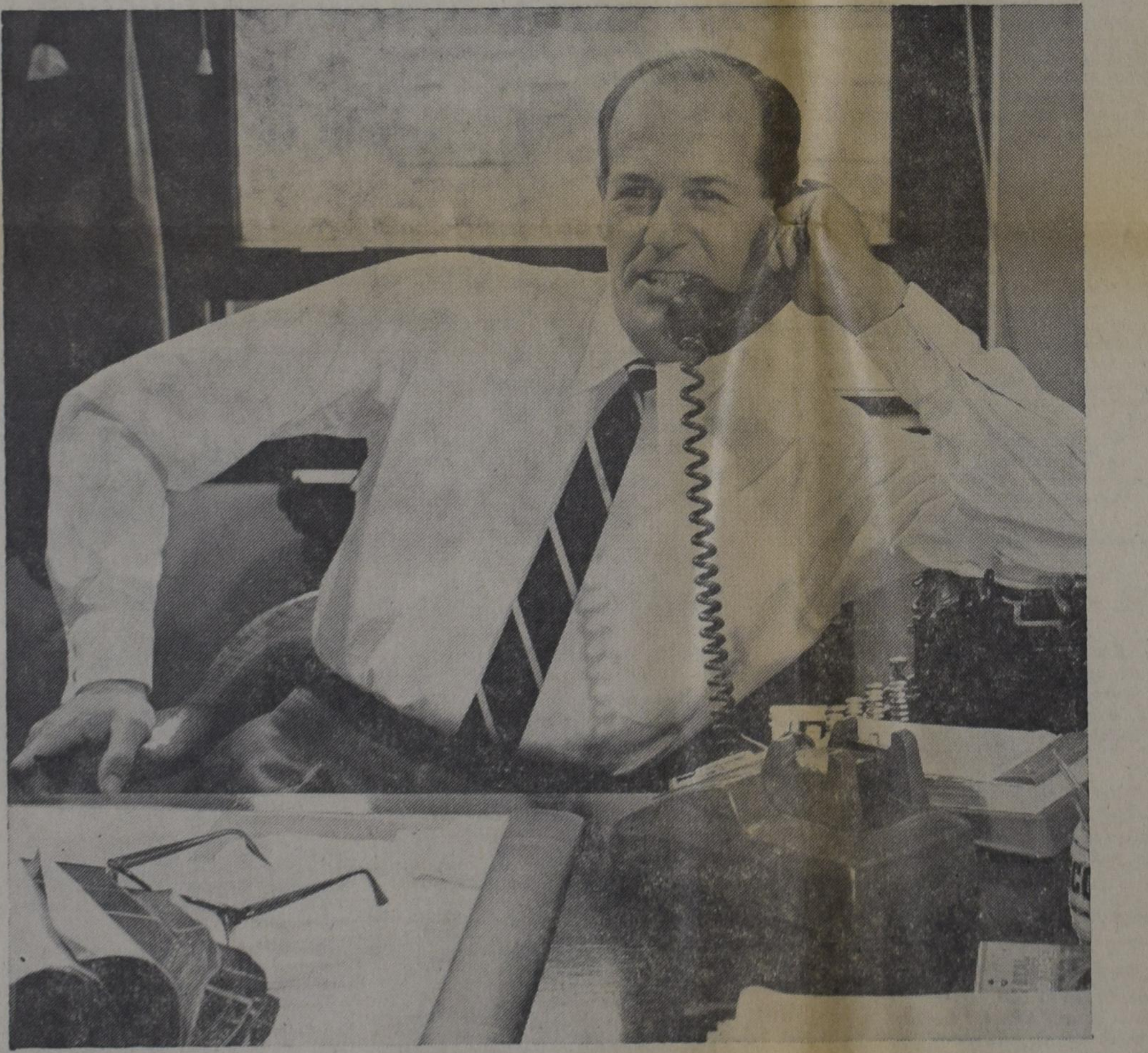

"Goed! Ik zal U vandaag mijn cheque sturen"

De meeste mensen betalen voor goederen of diensten per cheque—omdat de meeste mensen een bankrekening hebben. Het is een eenvoudige, veilige manier om geld over te maken, ongeacht aan wie of wanneer.

De eerstvolgende cheque die U op de post doet of die U inwisselt aan enig bijkantoor van een "chartered bank" is er een van het milliard, dat ieder jaar door de banken gaat. Deze bekende stukjes papier vertegenwoordigen negentig percent van alle geldelijke betalingen, die vandaag gedaan worden, en de vlugge en efficiënte behandeling door de banken is van essentieel belang voor bank-clienten, in feite voor de gehele economie van ons volk.

Om de steeds groeiende stroom van cheques te verwerken—en tevens om de efficiency standards bij de uitwisseling te handhaven—hebben de "chartered banks" magnetische inkt-codering ingevoerd, die nodig is voor de snelste electronische sortering. Deze nieuwe methode, MICR genoemd, maakt een vluggere en meer nauwkeurige dienst aan de clienten mogelijk, en maakt dat uw cheque-rekening een van de goedkoopste, meest conveniërende basis van de bankfuncties blijft.

DE ERKENDE BANKEN DIENEN UW GEMEENSCHAP

als volledige bankiers reagerend op groeiende, veranderende behoeften

Boekbespreking

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis. Pocket-uitgave in de Carillion-Reeks. 10e druk. Uitgave: W. ten Have N.V., Amsterdam. 191 blz.

Dit boek van de bekende, pas overleden, Engelse schrijver, is voor het eerst gepubliceerd in 1942. Dat het in 1962 de tiende herdruk beleefde laat zich begrijpen wanneer men het boek leest.

Het boek bevat 31 brieven, door Schroefstrik, een staatssecretaris van de hel, geschreven aan zijn nog onervaren neef Galsem, waarin hij een schriftelijke cursus geeft voor jonge duivels om de mensen in hun macht te krijgen of te houden.

Een ongewone inhoud in vergelijking met andere christelijke boeken. Maar we kunnen toch wel begrijpen dat Lewis zo'n boek schreef, want hij was zelf eens een patient van de duivel. Zoals velen van u waarschijnlijk weten is Lewis bekeerd van het atheisme en een christen geworden. In deze nieuwe boekvorm is het hem te doen de inhoud en de betekenis van het geloof levend te maken. Op allerlei manieren laat de schrijver ons zien hoe de duivel onophoudelijk met ons bezig is om ons van het geloof af te brengen.

In Schroefstrik's eerste brief wordt het advies gegeven om in geval zijn "patient" te diep wil doordringen in de problemen van het leven hij zijn aandacht moet vestigen op koffietijd. En wanneer de patient toch weer terugkeert tot de studie moet hij hem brengen bij de economische en sociologische studie, want dan raakt hij zo vast in "het volle leven" dat hij geen tijd heeft om over zijn problemen na te denken.

Wanneer de patient naar de kerk gaat en "in zijn bank komt en om zich heen kijkt, ziet hij net dàt stelletje van zijn buren, dat hij tot nu toe vermeden heeft. Die buren moet je uitbuiten," is het advies aan Galsem. "Als een van die buren iemand is die geen wijs houdt of krakende schoenen aan heeft of een onderkin heeft of raar gekleed is, zal de patient heel gemakkelijk geloven, dat godsdienst daarom op de een of andere manier belachelijk moet zijn." En hij vervolgt," als nu de patient weet dat de vrouw met die malle hoed aan het bridgen verslaafd is, of de man met die krakende schoenen een vrek en uitzuiger is — dan wordt je taak natuurlijk gemakkelijker."

Zo passeert de schrijver een revue van mogelijkheden. Het zijn opvallende: het gebed, sex, de kerk; het zijn onopvallende: eetlust, en een gestoorde rust.

Aan het eind van het boek heeft Galsem de strijd op moeten geven. Hij heeft het verloren. God scheen te machtig te zijn.

In 1960 heeft Lewis aan de brieven nog een nieuw hoofdstuk toegevoegd, getiteld: 'Schroefstrik heft het glas'. Het bevat de rede die Schroefstrik heeft uitgesproken bij het jaarlijks diner van het "Verleiders Opleidings-seminarie voor jonge duivels". Hierin ontvouwt de spreker nieuwe strategische plannen die hij heeft om mensen van God af te houden. Een van de punten die hij noemt is de onpersoonlijkheid van de mensen, onder het motto van democratie, waar de gelijkheid van alle mensen wordt gepropageerd. "Want 'democratie' of de 'democratische geest' (duivels bedoeld) leidt tot een volk zonder grote mannen, een volk van in hoofdzaak onderontwikkelden, zonder zedelijke veerkracht door gebrek aan tucht in hun jeugd, vervuld van arrogante zelfverzekerdheid die ontstaat door kruising van vleierij en onwetendheid, mensen zonder ruggegraat doordat ze hun hele leven in de watten zijn gelegd".

Terecht zegt ds. P. G. Klijn over dit boek: "Ik acht dit boek een grote strop voor de duivel en zijn kornuiten. Het is een meedogenloze ontmaskering van de sluwe en geraffineerde trucs, waarmee de duivel en zijn demonen ons mensen, vroom of niet-vroom, inpakt en op weg sleept naar zijn duister rijk... Alle mensen, die in de duivel geloven, moeten dit boek lezen. En alle mensen, die niet in de duivel geloven, moeten het twee keer lezen. Dan leren zij hem kennen en zijn nooit aflatende aanwezigheid in hun leven. En... zij leren God kennen en Zijn wil over hun leven."

Bij het lezen van dit boekje leren we bidden: Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze en tegelijkertijd weten we ook: Uwer is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid.

Paul Tameling.

Gaat u naar Holland?

Dan natuurlijk, traditiegetrouw, per Holland-Amerika Lijn.

Maakt Uw keuze uit een van de schepen van haar moderne vloot en geniet van de goede zorgen en de gezellige Hollandse sfeer waar onze lijn voor bekend staat.

Winterseizoen afvaarten naar Rotterdam:

van NEW YORK: MAASDAM 4 maart, 1 april
RYNDAM 16 maart
(van Halifax 18 maart)

van MONTREAL en Quebec:
RYNDAM 12 april
(speciale tulpen afvaart)
MAASDAM 30 april

Bovendien de prachtige ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM, STATENDAM en de gezellige WESTERDAM.

VRAAGT INLICHTINGEN INZAKE REDUKTIE TOT 25% EN REIZEN OP AFBETALING

Zie Uw Reisbureau of

Holland-Amerika Lijn

Alsof U ze zelf gebakken heeft!

Heus, als U VOORTMAN'S speculaasjes koopt, kunt U die de meest verwende bezoeker presenteren. Ze zullen zich afvragen of U die zelf gebakken heeft.

Iedereen merkt direct dat dit niet zomaar gewone cookies zijn. Wat VOORTMAN'S bakt, bakt VOORTMAN'S goed.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

VOORTMAN'S speculaas wordt gemaakt volgens een recept dat al meer dan 100 jaar gebruikt wordt.

Hollandse Scheurkalenders

Also ORANJE KALENDERS
$ 1.00 Postpaid
DAILY MANNA CALENDARS
$ 2.35 Postpaid.
REFILL SUCCESS AGENDA
$ 2.69 Postpaid.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main St. W. Phone JA 8-1932
HAMILTON, ONTARIO
Canada

HOGE BLOEDDRUK

hooikoorts, neusverkoudheid, open wonden, reuma, reumat. opzwell., spatten, struma, suikerziekte, uitputt., vall. ziekte, verkalk., verlamm., vetzucht, waterzucht, zenuwontsteking, zwakke maag en zenuwen en alle andere slep. ziekten eisen de alom bekende, wonderdoende onschad. Florageneeskruiden. Wonderbaarlijke successen.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

ELKE **FIVE ROSES** ZAK BEVAT BLOEM VAN DE HOOGST MOGELIJKE KWALITEIT

REAL ESTATE JOHN STRUIK

MEMBER TORONTO REAL ESTATE BOARD

SELLING OR BUYING A HOME?
I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE

247-3998 — 241-9171

Representing George Gething Real Estate

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(22)

Wanneer hij de boerderij nadert — Karro is al razend — ziet hij de deur van de bijkeuken snel open- en dichtgaan. Dat ist'ie, weet hij. Die makker heeft nog willen genieten ook van de reactie. Nou, ik zal hem laten genieten, laat hij daar maar vast op rekenen.

Uiterlijk volkomen beheerst zet hij zijn zware motor tegen de muur, bedenkt zich dan en trekt hem toch maar op de standaard. Bedaard trekt hij zijn motorhandschoenen uit. Het zijn wapens: een leren jas, motorhandschoenen, leren laarzen. Met die wapens imponeer je dit boerenvolk.

Roepen anderen vollèk? Hij niet! Met grote, zekere stappen beent hij naar de woonkamer en groot, reusachtig groot in het licht van de olielamp, staat hij op de dorpel van de kamerdeur.

"Goeienavond," zegt hij en intussen monstert hij het kringetje, dat om de tafel zit. Alle hoofden in zijn richting: de boer, zijn vrouw, Hein en Griet. De rest ligt al in bed natuurlijk. Zo, die knaap durfde niet naar binnen te gaan; zit dus in zijn eigen afdeling.

Een verbaasd "g'n-avond" mompelt hem tegen. De boerin alleen herstelt zich tijdig, om er "dokter" achter te zeggen.

Terwijl haar man hem een stoel biedt, stuurt zij de grote kinderen naar bed. Ze maakt zich niks wijs: ze zijn best op de hoogte van het nieuwe kindje dat komen zal. Maar het is daarom niet nodig, om het ze aan de neus te hangen. Over dat soort zaken wordt niet gepraat; het is even gewoon als heel het leven op de boerderij. Het is immers een voortdurend wisselen van geboren worden; bevruchten; werpen en sterven?

Maar de dokter heeft het kennelijk druk: hij wil niet zitten. Terloops neemt hij haar omvang op en knikt haar toe: "We schieten al weer op, hè?" zegt hij tevreden.

Kwam hij alleen om dat te zeggen? Hun ogen flitsen even langs hem, dan naar elkaar. Hij hoeft hun niks te vertellen, laat dokter dat niet denken. Dat meidje van hiernaast, hè, dat trékt!

Ze zeggen het niet, o nee. Ieder moet dat maar voor zichzelf weten; je hebt daar je eigen mening over vanzelf en die spreek je tegen elkaar uit, maar dokter zal zelf wel weten wat hij doet...

"Ik wilde eigenlijk die mooie knecht van je even spreken, Huiberts," zegt de dokter.

Hun ogen lichten triomfantelijk op. Nou? Wat hebben ze altijd beweerd? Nico zit hem dwars bij Mie en nou zal hij die jongen openlijk tegen gaan werken! Maar aan zo iets laags doen zíj niet mee, dat moet dokter niet denken. Bovendien dwarsboomt hij daarmee hun eigen mooie plannetje.

"De knecht is niet thuis, dokter," zegt de vrouw.

"Hij zal wel weer bij die meid van Lomer zitten," grinnikt de boer.

Ja-ja, knikt de dokter.

"Dat lijkt wel een span te zullen worden," vult zij aan. "Die jongen is al jaren met haar bezig."

Hoe vreemd is toch die spanning, die wordt verborgen achter vriendelijke, welgemeende woorden. Ieder zit zijn eigen overleggingen kunstig te vermommen. De dokter houdt het met dat weesmeisje. "Nico zal wel weer bij die meid van Lomer zitten!"

Ja-ja, knikt de dokter weer.

"Het komt ons natuurlijk merakel best uit, dat snap je," zegt de boer. "Nico is een gewillige jongen. Als je daar een vrouw en een huissie voor weet in de buurt, heb je zo'n vent voor het leven. En die meid, die Mie... nou ja, het kan toch wel een geschikte vrouw voor die jongen worden... Ha-ha, mijn smaak is het óók niet, maar och, soort zoekt soort!"

Dat is dat! Peilend kijken ze weer naar zijn donkere gestalte op.

Voelt dokter wat hij zeggen wil?

Dokter voelt het! Terdege voelt hij het!

De schoften! Allebei! Geen draad fatsoen hebben ze in d'r-lui body. Maar hij zál ze, let op!

"'t Is wel spijtig voor je, Huiberts, maar van dat mooie plannetje kan niks komen," zegt hij koel. "Je moet voor die knaap maar een ander zoeken, want hij gaat hier weg."

"Weg?"

Allebei tegelijk zeggen ze het hem na. Daarna staren ze met domme ogen naar elkaar en weer naar hem. Dit is hun systeem niet. Zo openlijk iemand tegenwerken; zo radicaal iemand met je woorden de pas afsnijden, nee, daar hebben ze toch niet van terug.

Zij is weer het eerste bij machte om het woord te voeren. Ze kent hem ook het beste van vele kraambedden en dito bezoeken. Maar dit keer komt hij er niet aan te pas, dat weet ze nu al. Ze zal een baker nemen, zoals de arbeidersvrouwen desnoods, maar hém niet. De schande van zo'n man aan haar bed te hebben wil ze zichzelf en de buurt niet aandoen. 't Is zonde dat ze 't zeggen moet, maar zo'n man moest geen dokter mogen zijn!

"Ja," tracht ze nog een openlijke ruzie te voorkomen. "Wij hebben zo geen zeggenschap over het doen en laten van die jongen. Wel in zijn werk vanzelf... Maar als hij een meissie kiest, nou dan is hij eigen baas. En wij hebben er nog niks van gehoord dat hij verandert met Sinte Katrijn. Jij Hein,"

"Welnee," gromt hij dreigend, "Nico blijft, da's wel zeker."

"Hij blijft," herhaalt ze.

Dokter Van Loon doet twee stappen naar voren. Hij slaat met zijn grote motorhandschoenen op zijn vlakke hand en schijnt na te denken. Wat een halzen toch! Menen ze nou hem een beetje de wet voor te schrijven?

"Ik wil die knecht van je spreken, Huiberts, direct en hier!"

De boer wordt nou toch kwaad. Wie stelt hier de wet in zijn huis?

"Hij is d'er immers niet zeg ik je," gromt hij.

De dokter keert zich naar de deur. Al die boerderijen kan hij dromen; de boeren hebben hem langs alle koeien gesleept, wanneer hij voor een bezoekje geroepen werd. Hij is getapt op het platteland en dat wéét hij.

"Dan zal ik hem zelf even halen," beslist hij.

Over de donkere deel schreeuwt hij: "Zeg, kwajongen, kom jij eens even naar beneden!"

De stralenbundel van zijn zaklantaarn glijdt over de deel. Zonder moeite vindt de dokter het steile trapje naar de til. Daar vindt hij ook Nico, bij het licht van een olielampje bezig zich uit te kleden.

"Ga jij maar eens even mee, makker," nodigt hij kort.

"Wat doen?"

"Geen praatjes, méé," herhaalt de dokter.

Zonder complimenten grijpt hij de knecht bij zijn arm en knijpt eens flink. Hij verwacht geen tegenspartelen en duldt dat ook niet. Nico spartelt trouwens niet tegen; hij voelt niets voor een gevecht tegen deze man.

Achter Nico klimt de dokter het trapje weer af. Samen staan ze in het lamplicht van de kamer: een diender en zijn arrestant.

Arrestant?

Ja, misschien!

"Wat moet die vent van me?" vraagt Nico brutaal aan de boer.

Er komt geen antwoord. Het eigenmachtig optreden van de dokter én het feit dat Nico toch thuis was, hebben voor het ogenblik hun spraak verlamd. Ze voelen instinctief, dat hier méér achter zit dan ze weten of vermoeden. Laten ze het maar uitvechten, dan zullen wij daarna wel partij kiezen.

"Wat deed jij bij dat meisje hiernaast?" ondervraagt de dokter.

"Dat zijn mijn zaken!"

"Goed, misschien heb je gelijk. Maar van vandaag af zijn het mijn zaken, begrepen?"

Nico kijkt sluw op. Die toon bevalt hem niet, maar hij kan nog wel even doorgaan met zijn pogingen om te krabbelen.

"Dat zou je wel willen," nijdast hij en dan begint hij te schreeuwen. "Denk 'ie soms, dat ik niet weet wat je hiernaast uitvoert? Mooie dokter, dat ben je! Blijf bij je eigen wijf, schooier. Denk je dat ik het niet dóór heb, dat je stinkend jaloers ben, omdat Mie verliefd op me is... Jij... jij..."

Nou niet kwaad worden, Piet van Loon! Blijf nou kalm, jongen, want het is wel een beetje te begrijpen, dat die jongen de smoor in heeft. Het mag niet en het kán niet. Je gaat geen renpaard paren met een karhengst, maar van die karhengst is het te begrijpen, dat hij wel wil.

Als Nico uitgeraasd is, zegt hij rustiger dan ze van hem verwachten: "Nou moet je eens goed luisteren, m'n jongen. Jij bent verkikkerd op Mie en dat snap ik best, maar daar kan niks van inkomen, want zij wil je niet en dat weet jij best. Dat jij haar zover krijgt als vanavond... nou ja, dat kan je alleen met iemand uithalen, die doodmoe is en... enfin, dat snap jij toch niet. Je hebt geluk gehad, dat ik je daar niet aangetroffen heb, anders..."

Zijn zwijgen, even, zegt meer dan al z'n volzinnen. De boer en zijn vrouw kijken onthutst van de een naar de ander. Dat hadden ze toch nooit van Nico gedacht...

"...nee, laat mij praten, daarna ben jij aan de beurt," voorkomt de dokter, "nu heb ik met je baas afgesproken, dat jij hier weggaat, je kan hier niet langer blijven, dat voel je. Het is voor haar niet leuk en voor jou niet."

"Het is alleen voor jou niet leuk," schreeuwt Nico grienend.

"Zo, en nou houd je verder je bek dicht, anders laat ik je vanavond nog van je bed lichten en voor een paar maandjes opbergen, omdat je de banden van een arts doorgesneden hebt, versta je me?"

De pulletjes op het buffet trillen van zijn geweldige stem. De boer is van schrik overeind gesprongen. Met ogen als schoteltjes kijkt hij naar zijn knecht. Wat moet hij nu allemaal van die knul horen? Heeft die kerel zijn brood gegeten; zijn huis bewoond? Heeft hij dááraan zijn vertrouwen gegeven? Aan iemand, die misschien morgen door de veldwachter gehaald kan worden?

Nico voelt, dat hij verloren is. Het krabbelen heeft niet mogen baten; de hand die hem in zijn nekvel houdt schudt hem te geducht heen en weer. Kinderachtig begint hij te grienen en hij mummelt een verklaring voor zijn daad. Zijn vreemde ogen zoeken om hulp bij de baas en zijn vrouw, maar hij voelt hoe ineens de brug verbroken is. Ze laten hem alleen staan in zijn hopeloze strijd tegen die dokter.

"Dan zal ik wel gaan..." bibbert zijn stem.

"Dat zou ik maar doen," bevestigt de dokter. Maar dan komt er toch nog een zekere mildheid in zijn stem. Hij laat de kat zacht op de grond vallen, hij smijt hem niet weg. "Kop op, kerel, er zijn nog meisjes genoeg, die je wél willen hebben. En het is overmorgen Sinte Katrijn, dan kan je verhuizen. Niemand hoeft daar immers iets van te weten en niemand zal er erg in hebben."

Ziezo, de poes hoeft niet langer een dikke staart op te zetten, als hij maar van het muisje af wil zien. En dat wil hij, want een poes met een hazenhart is tenslotte maar een vreemd schepsel. Zó vreemd, dat hij geen dag langer bij deze boer wil blijven. Hij weet goed genoeg, hoe anders de verzwegen schimp hem dagelijks zal achtervolgen.

Ook de dokter stelt zich van het zwijgen van de echtelieden weinig voor.

Morgen kan hij zelf de boosdoener al zijn. "Welt'rusten mensen!" Dan gaat hij.

Lopend naast zijn lawaaiende motor. Een man... een mán in de nacht.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
Birth-announcements .... $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Eevery word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thankful hearts to the Giver of all life, we wish to announce the birth of our daughter

ANNIE CHRISTINA

on January 31st, 1964.

A sister to
Elizabeth, John, Helen, and Cathy.
Bert and Catherina Den Haan.

456 Thompson Rd.,
New Westminster, B.C.

Grateful to the Lord we announce the birth of our daughter and sister

SHARON - ELIZABETH

Mr. & Mrs. Andrew Viersen.
Margaret.
Joanne.
Stanley - Peter.
Monica - Ann.
Teresa - Lyna.

February 3rd, 1964.
Box 192, Smithers, B.C.

The Lord and Giver of life made us glad with the birth of a daughter

JUDY - EVELYN

Born February 5.
Charles & Stella DeVries, nee Vos.

R.R. # 3,
Belleville, Ont.

Grateful to the Lord we announce the birth of our 5th son, and brother

TIMOTHY GENE

Frank & Jeane De Weerd.
John.
Warner.
Andrew.
Jeffrey.

February 6, 1964.
468 South Drake Rd.
Kalamazoo, Mich.

Op vrijdag 28 februari 1964 hopen onze geliefde ouders

K. DEKENS
M. S. DEKENS—BOUWMAN

met ons in Canada hun 40-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat God hen nog lang voor ons allen wil sparen, is de wens van hun liefhebbende kinderen en kleinkinderen.

Middenmeer, Ned.:
D. Hoeksema—Dekens.
W. R. Hoeksema.
Matty.

Middenmeer, Ned.:
G. H. H. Bosker.

Acton, Ont., R.R. 3:
H. L. Dekens,
A. Dekens—Hazenberg.
Lena.
Margareth.
Fay.
Klaas.
Leroy.

Acton, Ont., R.R. 3:
L. J. Hoeksema—Dekens.
H. L. Hoeksema.
Maya.
Randy.

Middenmeer, Ned.:
K. M. S. Dekens.
I. Mennega (Verl.).

Felicitatie adres:
R.R. 3, Acton, Ont.

Heden nam de Heere tot Zich in eeuwige heerlijkheid onze innig geliefde man, vader, behuwd- en grootvader

JACOB CROEZE,

in de ouderdom van ruim 57 jaar.

Zijn leven was Christus, zijn sterven eeuwig gewin.

Strathroy, Ont.,
7 februari 1964.
Openb. 21 : 1—8.

G. Croeze—van der Veen, Strathroy, Ont.
L. Croeze—van der Ploeg,
E. van der Ploeg, Lobo, Ont.
J. Croeze—Klomp.
J. Klomp, Bramalea, Ont.
B. Croeze en verloofde, Strathroy, Ont.
P. Barber, Komoka, Ont.
H. Croeze,
D. Croeze—Miller, Malton, Ont.
D. Croeze—de Vries.
J. de Vries, Brampton, Ont.
En 9 kleinkinderen.

Heden nam de Heere tot Zich in Zijn Heerlijkheid onze lieve moeder

YTJE ELSINGA,

sinds 1924 weduwe van Tjalling Faber,

in de ouderdom van 81 jaar.

R. De Jong.
M. De Jong—Faber.

13 februari 1964.
Whitby, Ont.

Mede namens onze kinderen zeggen wij allen hartelijk dank die ons 45-jarig huwelijksfeest tot een onvergetelijke dag hebben gemaakt.

Fam. J. D. HOVIUS.
Listowel, Ont.

Anyone knowing the whereabouts of

Miss JENNIE STENDER,

who arrived in Canada in 1957 together with the family of Mr. G. van Timmeren, is kindly requested to contact Mr. and Mrs. Roelof T. Stender, R. R. 2, Brighton, Ont.

14,000 BROILERS

De barn is ingericht voor 14.000 broilers. Nieuwe varkensschuur 25 feet bij 35 feet groot. Houten huis met 3 slaapkamers, keuken, voorkamer, kelder en een slaapkamer boven. Nieuw furnace, olie. 50 acre land, heuvelachtig en stenen, goed voor grasland. 14 mijl van Guelph en 24 mijl van Hamilton. Vraagprijs $ 20.000 met $ 9000 down, maar daar is over te handelen.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

FARMERS, als jullie de farm verkopen willen, we hebben altijd klanten die een farm zoeken.

BESTEL NU:

LAXA TABS, uitstekend laxeermiddel met aangename smaak, voor volwassenen en kinderen. 100 tabletten $ 1.75.

VAPORIZING CHEST RUB, voor pijnlijke keel, lichte borstverkoudheid en verlichting van verstopte luchtpijp. 1½ oz. $ 1.25.

ECZEMA OINTMENT, voor vermindering of verwijdering van exzeem. 2 oz. $ 1.25.

De prijzen zijn inclusief porto en verpakking.
Snelle aflevering door

LINCOLN
Sales Company
730 Ontario Street
Suite 506; Toronto 5, Ont.

Parents

It's not necessary to wait till your child's birthday or next Christmas. Oh No!

EVERY DAY is suitable to give your child the three Van de Hulst-books.

Do you know what "The Christian School Herald" called these books in a review?

'All of them are little Gems' (juweeltjes)

That's it.
It won't make you poor — and your child will be rich.

Titles:
'TOMORROW WILL BE SUNDAY' (2nd printing) .... 85¢
'BETTER THAN ANYTHING ELSE' (2nd printing) .... 85¢
'LOST IN THE SNOW' (brand-new) .... 90¢

WOUDSTRA'S BOOK HOUSE
9330 JASPER AVENUE — EDMONTON, ALTA.

BAKER WANTED

for Vancouver, B.C. area. Must be exp. in bread and buns. Some exp. in pastries helpful. $2.00 per hr., 40 hrs. per week or more, if desired. Write to Box number 1962, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

1200 LABOURERS NEEDED

for new pulpmill at Prince Rupert, B.C. Please write to Chr. Ref. Group, % 203 Skyline Manor, Prince Rupert, B.C.

Wanted:

MARRIED MAN

for dairy farm. Separate house, year-round employment. Harold Vokes, Jarvis, R.R. 1, Ont.

PREDIKANTSGEZIN

(4 kinderen van 10—3 jaar) zoekt vakantieverblijf (room and board) op farm in Alberta, van 30 juni—21 juli. Brieven met prijsopgave, inlichtingen over slaapgelegenheid e.d. onder no. 1693, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Gevraagd:

FLINKE HUISHOUDSTER

voor moederloos gezin met drie schoolgaande kinderen. L. Heidekamp, 67 Mildred Avenue, St. Catharines, Ontario. MI 2-8947.

Wanted:

A MAN

to work in the greenhouses and the vegetables. No experience needed, as long as he is willing to work. Steady employment. For more information write to Buchner's Greenhouses, 1018 Murphy Rd., Sarnia, Ont., or phone KI 2-7273.

For sale:

ORGAN

Two manual, full pedal. Modern teakwood cabinet plus bench, complete with blower and regulator. Phone AX 3-2052 (Toronto).

Did you know that dirt and grime can shorten the life of your carpeting by 50%? You can prevent this by having

YOUR RUGS CLEANED

in time. Just call 659-3587. P. Vriend, Right Way Rug Cleaning, R.R. 2, Branchton, Ont.

Wanted:

EXPERIENCED MARRIED MAN

on Holstein dairy farm. 4-room apartment with all conveniences. Wages $250.—$300 per month plus hydro and milk. Contact S. Ysselstein, R.R. 1, Meadowvale, Ont. 451-3441.

Experienced Accountant wanted

for lumber business in Hamilton, Ont. Apply in writing under No. 1695, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

DAIRY FARMS

Fully equipped, 21 head of Holstein cattle, 205 lbs. daily milk quota, excellent barn, good tractor, machinery. Large 10-room house. Widow sacrifices for $ 27,500 with less than $ 5,000 down.

126 ACRES, 38 head of cattle, 413 lbs. milk quota, excellent buildings, 2 tractors with all new modern machinery, excellent 10 room brick house with city conveniences. Only $ 40,000 with $ 8,000 down.

We have many, many more farms.

Call or write

GEO. DUGAN
REALTOR
18 KING ST., WELLAND ONT.
RE 2-7517 - Nights RE 2-1536

---

100 ACRE FARM TE KOOP

Deze farm is een van de mooiste en beste farms die we ooit gelist hebben en is gelegen 1 mijl van Embro, 10 mijl van Woodstock en 7 mijl van Ingersoll. Al het land is al bewerkbaar en de barn is in excellente conditie, evenals het 3 slaapkamer huis. Dit is van alle gemakken voorzien. Prijs $ 25.000 met $ 5.000 down.

Wij hebben verschillende goede farms gelist, dicht bij school en kerk, ook aan bus route. Ook kunnen wij U helpen met het downpayment als U dit nodig hebt. Voor verdere informatie schrijf:

Mrs. J. Wybenga
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
of bel 423-6406 Beachville.
Vertegenwoordigt
J. A. Willoughby, Toronto.

MAAKT UW SPECIALE VIS TRACTATIE UIT DIT KOOKBOEK

Meer dan 50 illustraties. Het "CANADESE KOOKBOEK VOOR VISGERECHTEN" laat U een groot aantal uitstekende manieren zien waarop U de ontelbare vissoorten die in Canada beschikbaar zijn kunt gebruiken.

De recepten zijn een genot, smakelijk en zuinig om te maken.

Bestel vandaag nog een exemplaar. Sluit $ 1.25 in en geef UW NAAM en Uw volledig adres aan:

The Queen's Printer, Ottawa, Ont.

DEPARTMENT OF FISHERIES
OTTAWA, CANADA
Hon. H. J. Robichaud, M.P., Minister. Dr. A. W. H. Needler, Deputy Minister

---

Kerknieuws

CHR. REF CHURCH

Beroepen

te Bowmanville, Ont. (2e predikantsplaats), Ds. P. De Boer.

te St. Catharines, Ont., M. D. Geleynse te Medicine Hat, Alta.

te Hamilton I, Ont., E. Heerema te Grand Rapids, Mich. Plymouth Heights).

te Mount Hamilton, Ont., J. C. Verbrugge te Bowmanville, Ont.

Tweetal

te Barrie, Ont., D. J. Scholten te Brantford, Ont. en J. Van Harmelen te Oshawa, Ont.

Aangenomen

naar Willowdale, Ont., L. Slofstra te Clinton, Ont.

naar Dresden, Ont., H. Mennega te Halifax, N.S.

Bedankt

voor Newmarket, Ont., P. Van Egmond te Wellandport, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Vineland, Ont., M. Vlietstra te IJmuiden, Nederland.

CLASSIS HAMILTON C.R.C.

Op de laatstgehouden classisvergadering der classis Hamilton is aan Rev. J. Ehlers van Mount Hamilton eervol emeritaat verleend, ingaande 1 mei 1964.

De classis keurde goed het verzoek van de gemeente te St. Catharines om tot splitsing over te gaan. Een nieuwe gemeente zal worden georganiseerd, terwijl beide gemeenten dan ieder plm. 145 gezinnen zullen omvatten.

Tevens keurde de classis goed dat Dr. P. G. Schrotenboer zijn radicaal in de Chr. Ref. Church blijft behouden in verband met zijn aanvaarding van de benoeming tot general secretary van de Reformed Ecumenical Synod.

De classis Eastern Ontario keurde de plannen goed om te Halifax, N.S. over te gaan tot kerkbouw. De Halifax gemeente is klein en telt slechts 21 gezinnen, doch gezien de haven aldaar is ze een strategisch punt, mede voor de aan wal komende schepelingen.

DUNCAN, B.C. CHR. REF. CHURCH

Zaterdag 1 februari 1964 is de nieuw-gebouwde church-hall door de Bouw-Commissie aan de Kerkeraad overgedragen.

De voorzitter van de commissie, Mr. E. Huisman, wees in zijn openingswoord op de vele zegeningen welke wij als gemeente mochten ontvangen. De kinderen worden nu onderwezen in een gebouw dat aan alle eisen voldoet. Tevens hebben we de ruimte voor grote vergaderingen. Maar geen eer van mensen mag de toon aangeven, het is God die ons heeft bekwaamd deze hall te bouwen. Daarom Hem alleen de eer.

Vervolgens gaf Mr. H. Groenewold als secretaris-penningmeester een verslag over de werkzaamheden van de commissie en free labour. Ongeveer 1 jaar en 7 maanden waren nodig geweest om de hall klaar te krijgen, maar nu was hij dan ook: AF! Mr. W. Smith bracht daarna verslag uit over het nazien der boeken, waarin alles was: In orde bevonden.

De zangvereniging "In Excelsis Deo" zong daarna enige gepaste hymns.

Na enkele lichtbeelden en een voordracht werd de sleutel van de hall door de voorzitter met een toepasselijk woord overhandigd aan de voorzitter van de kerkeraad, Rev. J. VanDyk.

Rev. VanDyk dankte de commissie voor het vele werk gedaan tijdens de bouw van de hall. Hij sprak de wens uit, dat het gebruik van de hall mocht dienen tot opbouw van God's Koninkrijk.

Nadat de zangvereniging nog eens op het podium verschenen was, ging Mr. F. Witteveen voor in dankgebed en werd de samenkomst gesloten.

V.

RADIO OSHAWA

Iedere andere zondag worden diensten van Chr. Ref. Churches uitgezonden over Oshawa op golflengte 1350.

Als U aan huis gebonden bent, luister dan a.s. zondag 23 februari om 11 uur naar Oshawa.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

---

100 ACRES

$ 22,000.00 full price. Bank barn 36 ft. x 90 ft., plus large pig and poultry buildings. Large brick home, excellent water supply. Orchard, school buses; ploughing done already for spring. Widow lady anxious to sell and will consider all offers with good mortgage arrangements. 17 miles from Hamilton. Contact

Howard Booker
MOUNT HOPE
Dial 679-4102
Rep.
Harry Thomas Realtor
HAGERSVILLE. ONT.
Phone 768-3785

FRUITBEDRIJF

WELKE Vakman

met Hollandse en Canadese ervaring wil mij advies geven bij de aanplant van een 20 acre intensief fruitbedrijf (appels en peren). Soort en type in aansluiting op het terrein en de grondsoort. Tilsonburg area (Oxford County). Brieven onder no. 1687, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HET KOMT ALLEMAAL OP HET VOLGENDE NEER . . . . .

Indien de kosten van grote huishoudaankopen meer bedragen dan U thans wenst uit te geven, dan spreekt het vanzelf dat dit een echt geval is voor het Gezins-Financieringsplan van de Bank of Montreal. Beraamt de voornaamste dingen die U nodig heeft . . . hun totale kosten . . . . en kom dan overeen om ze allemaal te betalen met één geregelde maandelijkse betaling op een Gezins Financieringsplan lening, verzekerd op het leven, tegen lage kosten.

"MY BANK" TO 3 MILLION CANADIANS — B of M

BANK OF MONTREAL
Family Finance Plan

TEACHERS WANTED

Chatham's Calvin Christian School is in need of a

TEACHER

for the intermediate grades, for the 1964-65 school term. We offer attractive salary and pleasant working conditions, in a modern 7-room school. Please send letters of application, stating experience, qualifications and references to Harry Schenk, R.R. 1, Chatham, Ont.

Due to the fact that our present teacher for the lower grades is going back to school for further qualification, the Athens Christian School is in need of a

TEACHER

for the grades 1, 2, 3 and 4. Please write for information or send your application to J. Vander Kloet, Secr., R.R. 1, Delta, Ont.

DUNDAS, ONT.

Due to expansion, the Calvin Christian School needs a

TEACHER

for the lower grades. Kindly apply to the Principal Mr. John Stronks, R.R. 2, Dundas, Ont.

The Calvin Christian School of Kingston will be in need of

TEACHERS

in the intermediate and lower grades for the school term 1964-65. Please send your application to Mr. R. Hoogendoorn, 52 Brant Street, Kingston, Ontario.

John Knox Memorial Christian School of Fruitland, Ont. (a few miles east of Hamilton) needs a

QUALIFIED TEACHER

for the 1964-65 school term, due to expansion, for one of the lower grades (30 students). You may apply or write for more detailed information to the principal, Mr. John E. Top, Box 27, Fruitland, Ont.

Springdale Christian School will need a

PRINCIPAL

beginning September, 1964. Modern three-room school, light pupil load. Apply stating qualifications and experience to Leon Radder, R.R. 4, Bradford, Ont.

CALVIN MEMORIAL CHR. SCHOOL, ST. CATHARINES,

will need

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the intermediate grades by Sept. 1st, 1964.

Applications may be sent to A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ont.

Timothy Christian School Association of Toronto is in need of a

QUALIFIED TEACHING PRINCIPAL

for the new school it hopes to open Sept. '64 in the locality of the Rehoboth Church, Burnhamthorpe Road, Etobicoke.

OTHER QUALIFIED TEACHERS will be needed for both schools, grades 1-5. Please apply to Timothy Christian School, % E. Meijers, 8 Byng Ave., Rexdale, Ontario.

The John Knox Christian School of Woodstock will be in need of qualified, experienced

TEACHERS

for the school term 1964-65. Kindly send your application stating qualifications and salary requirements to Mr. S. Visser, 50 Finkle Street, Woodstock, Ontario.

The Jarvis Can. Chr. School will be in need of

QUALIFIED TEACHERS

by Sept. 1st, 1964. Please send your applications to the Principal Mr. Th. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont.

If you can replace a

SICK TEACHER

in Grade 5 for the remainder of the school year and, perhaps, earn an appointment for next year, write and give full information to KNOX CHRISTIAN SCHOOL, Bowmanville, Ont.

The Immanuel Christian School Society of Belleville (Ont.) intends to open its local Christian school in Sept. 1964 and will need

A PRINCIPAL
and
A TEACHER

Applications, stating qualifications to be sent to the Secretary T. Barkema, Box 517, Belleville (Ont.).

Sarnia Christian School, Inc.

QUALIFIED MALE AND FEMALE TEACHERS

are invited to apply for the vacancies which will occur by Sept. 1964. Letters to be sent to A. Hengstman, Principal, 764 Murphy, Sarnia, Ont. Details about grades, salaries etc. will be discussed and worked out during the interviews.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of a

QUALIFIED TEACHER

for the middle grades, by September 1964. Salary according to Ont. Alliance schedule. Five room school. Please send applications or inquiries to: Jack Stam, Secretary, Box 361, Trenton, Ont.

Because one of our teachers is going abroad and another plans to continue his studies, the CALVIN CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY OF WILLOWDALE requires for the fall '64 term

TWO TEACHERS

Willowdale is a suburb of Toronto, a university centre. Many opportunities exist in Toronto for evening courses in education and related subjects.

Applications will be received by the secretary,

Mr. S. Smilde,
5775 Yonge Street, Apt. 401,
Willowdale, Ontario.

The CLINTON CHRISTIAN SCHOOL plans to have 4 rooms in Sept. '64 and invites applications for

TEACHERS

for lower and intermediate grades.

Clinton is located on highways # 4 and 8, 12 miles east of Lake Huron.

Correspondence to be sent to K. Van den Heuvel, R.R. 2, Goderich, Ont.

The BURLINGTON CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY intends to open its local Christian School in September, 1964, and invites applications for the positions of

A PRINCIPAL
AND
TWO TEACHERS

Burlington is an attractive residential area between Hamilton and Toronto, two university cities. Address correspondence to Mr. A. Witvoet, 2072 Edinburg Dr., Burlington, Ontario.

Due to teachers leaving to continue their education, and the expansion of our school, the ST. THOMAS EBENEZER CHRISTIAN SCHOOL will need

3 TEACHERS

per September 1964. Please send applications and references to Mr. John Zylstra, Secr., 62 Elmwood Ave., St. Thomas, Ontario.

A TOI LA GLOIRE

(Thine is the Glory)

The Province of Quebec, first settled by Huguenots persecuted in France, who were soon displaced by Catholic settlers who planted the cross on the shores of the St. Lawrence, is now a land in ferment.

Separatism is the battle cry.

Marcel Chaput went twice on hunger strike to bring about a "free Quebec". Real Caouette, the leader of the Quebec Social Crediters, fights for "maitres chez nous" *) with his sharp tongue.

If this were all, it would not be so serious.

However, raiding of armories for weapons, dropping of bombs in mail boxes, burning of Donald Gordon in effigy, and trampling of the Red Ensign underfoot in the heart of Montreal are also used to achieve this goal.

☆

In 1961 census revealed that 697,402 of Quebec's 5,295,211 people listed English as their mother tongue. It represents about thirteen per cent of the Quebec population. More than seventy per cent of this group lives on Montreal Island and immediate surroundings.

Among these English Canadians a small group of people of Dutch descent tries to settle down and to build a future for themselves and their children. Among this small Dutch-Canadian group an even smaller group of people of the Reformed Faith lives. English is their second anguage. But their children will become English and French speaking Quebecers. And it can be said with gratitude that even quite a few of the parents are involved in the sudden scramble for French in this Province.

☆

Compared to the great basilicas of St. Anne de Beaupré, North of Quebec City, or the St. Joseph Oratory in Montreal, this group of people of the Reformed Faith as far as they are organized in the First Christian Reformed Church of Montreal, seems puny and insignificant.

Yet, being a minority of the minority is no bar to perseverance and influence.

Whatsoever can be said of this small church in a negative way (the usual tensions and troubles in immigrant churches), it is a fact that this handful of men and women have hold their ground since the organization in 1954. The secret? God upheld them in His faithfulness and grace.

And with Him all things are possible.

In Quebec too.

☆

A clear token of the possibilities-with-God was the opening of the new building of this church on January 17.

The Dedication Service was a touching event.

The sanctuary with a seating capacity of 250 was overcrowded with members and guests when the Pastor, Rev. Nicholas B. Knoppers extended the welcome in French and English. Also participating in the service were Rev. Garret André, former Home Missionary to Montreal; Rev. John Vriend, first Minister for this church; and Mr. Hendrik De Bruyn, asst.-pastor. Greetings were extended by Rev. Hans Wittenbosch, Classis Eastern Ontario; Rev. Marvin Baarman, Board of Home Missions; Rev. John H. Piersma, Grand Rapids. The Mayor of Dollard des Ormeaux, the suburb in which the church is located; the Consul-General of The Netherlands, Mr. H. Jonker as well as other ministerial and civic delegates were present.

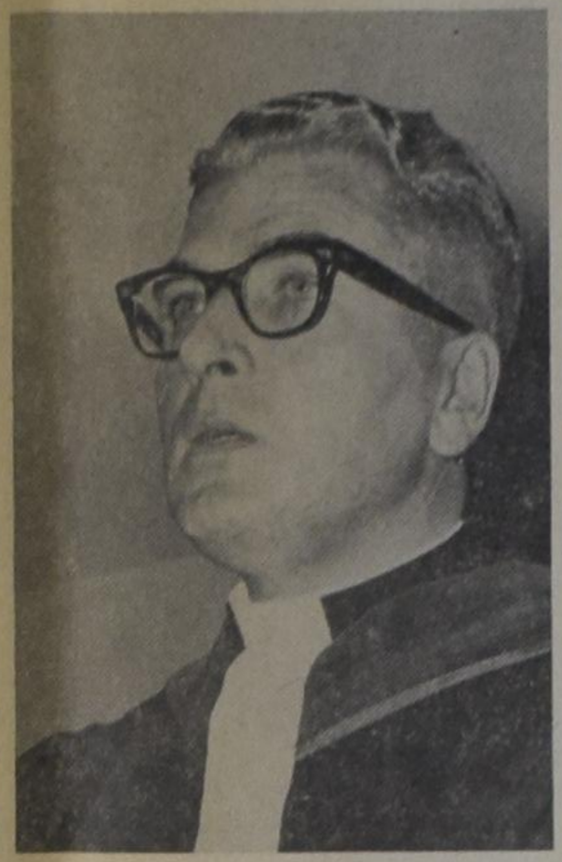

. . . Rev. Nicholas B. Knoppers extended the welcome in French and English . . .

The Service itself gave a very rich, symbolic expression of the thrust of the Reformed Faith, "The Word and the Sacraments", as the Pulpit Bible was presented, opened and read by two charter members, the Baptismal Bowl was placed in the font by two young baptized members (one of them read Lord's Day 27, q. & a. 74), and the Communion Set was presented by two young communicant members (one of them was a converted Roman Catholic).

The Dedicatory Sermon was on Exodus 25:14, 15, where the Lord commands His people never to take the carrying poles out of the rings of the Ark. The church has to be a church ever on the move, even on the march for Jesus Christ as the Saviour and the King in the "wilderness" of time and life.

The Dedication was concluded by singing "Faith of our Fathers, holy faith! We will be true to thee till death."

☆

The new church is the first one of the Christian Reformed Churches in Canada which received attention in "The Canadian Architect" as a "contemporary church for a moderate cost." This honor is a reward for one of the members, Mr. A. C. De Bree who, as Senior-Assistant of the Architect George F. Eber, made the design and the working drawings.

This design is contemporary because the Reformed Faith holds that the church is neither a museum nor a historic site. The church is the messenger of God's living Word to the world of today. The Reformed Faith also proclaims that Jesus Christ is the Rock and the Refuge for people of the nuclear age too. That's why the design gives the impression of a shelter.

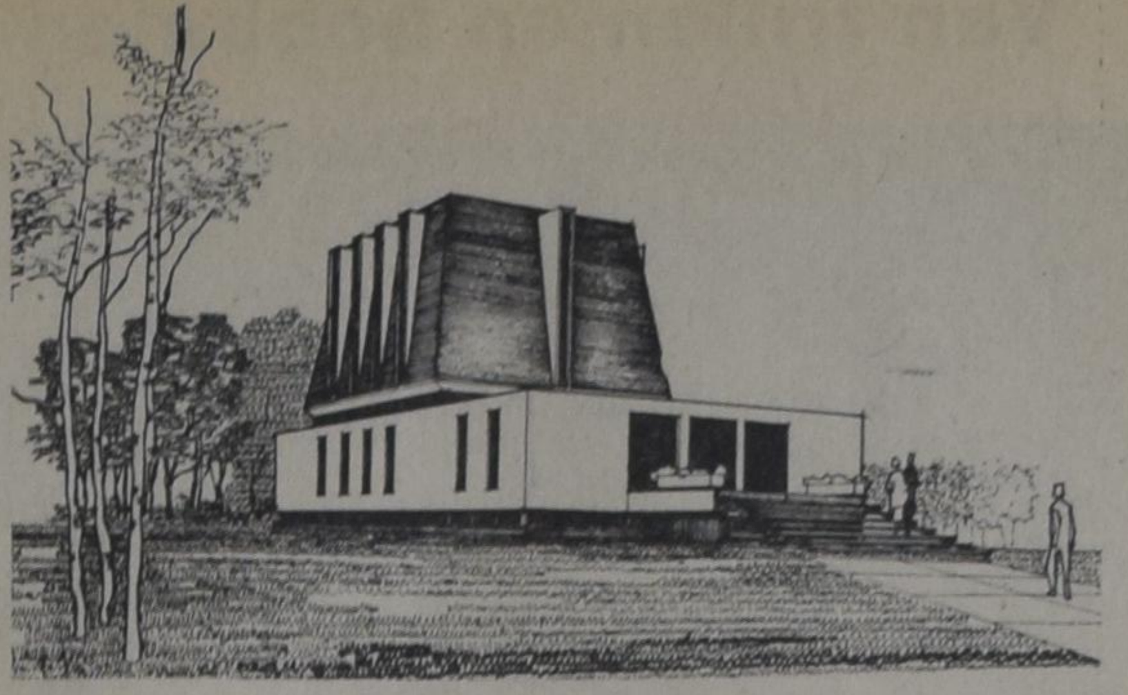

. . . a contemporary church for a moderate cost".

The Reformed Faith confesses that the church is the gathering of all believers, the communion of saints. That's why no barrier exists between the congregation and the liturgic platform.

The new structure has an overflow accomodation for an additional 100 in the sanctuary and the lobby. In the same floor level as the sanctuary is the vestry, meeting room, coat room while the basement consists of a large hall with stage, kitchen, three classrooms and nursery.

The general contractors were Ross & Anglin. The total cost of the church project, including organ, furniture and landscaping is approximately $150,000.

☆

The congregation of Montreal is well aware that all its progress would not have been possible except for the many prayers and contributions made by so many sister-churches and friends and companies in Canada and the U.S.

The congregation is most grateful for all these offerings and gifts. Not only did these gifts ease the financing but they also gave and give the people in Montreal the encouragement to go on meeting the challenge of the Reformed Faith in this city — the centre of French separatism and the capital of North American Roman Catholicism.

☆

The marble plaque in the lobby bears the inscription, "A TOI LA GLOIRE".

In 1963 Princess Wilhelmina, the former Queen of The Netherlands, passed away. The liturgy of the Funeral Service was one of her many legacies to her people and all people of Dutch descent all over the word. In this order of worship the beautiful and powerful hymn was sung, "A Toi la Gloire, o Ressuscite!" (U zij de glorie, opgestane Heer!).

So it is.

The Dutch Canadian, the English Canadian and the French Canadian people of the First Christian Reformed Church in Montreal give God the glory for their new church building after ten years of wanderings through the city.

They hear the battle cry, "Christ avant tout" (Christus vóór alles). And their comfort and strength in all the turmoil of separatism are that nothing will be able to separate them from the love of God in Christ Jesus their Lord.

---

*) "Baas in eigen huis."

M. Vander Meulen, representing the building committee, presents the key to P. O. Timmermans, representing the consistory.

The John Calvin Christian School Society, Guelph, Ont. will need a

PRINCIPAL

by September 1964. Please write to J. Pranger, Secretary, 6 Dunkirk St., Guelph, Ont.

The Calvinistic Christian School of Wellandport requests applications of qualified experienced

TEACHERS

for the 1964-65 school year. Applications stating qualifications and present salary to be sent to the principal, Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

THE HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL requests applications for the position of

PRINCIPAL

since this position wll be vacant by September 1st, 1964.

Address for reply: Mr. H. P. Verburg, Secretary-Treasurer of the Board, 327 Stone Church Road E., R.R. # 3, Hannon, Ontario.

The TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL will be in need of

TEACHERS

per September 1964,

to teach Mathematics, Science, Soc. Sciences, or Languages in the Grades 9, 10 or 11.

Min. req. B.A. degree.

Applications sent to the Principal Mr. P. Meyer, 35 Genthorn Ave., Rexdale, Ont.

Gaat U naar

HOLLAND?

BEL

ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.

IN

BRANTFORD

Telephone 752-4375

Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

Faith and its Problems

by

Dr. PAUL G. SCHROTENBOER

(3rd edition)

A Gift-book for our Young People

(Contents: What is Faith?; Faith and Doctrine; Faith and the Bible; Faith and Jesus Christ; Faith and the Church; Faith and Confession; Faith and Christian Life.) $1.95

ORDER FROM:

Pro Rege Publishing Co.

10 GOLFDOWN DRIVE REXDALE (ONT), CANADA
OR FROM YOUR LOCAL BOOKSTORE

IMPORTED BY: TOP'S IMPORTING LIMITED, GRIMSBY, ONT.

Van trillen en hobbelen

De natuur kan men niet dwingen. Hoe goed een auto ook is, hij zal altijd tijdens het rijden in beweging zijn wat het veren betreft. Het trillen en schokken zal voor de bestuurder van een auto altijd merkbaar blijven.

Dr. H. Dupuis van het Max Planck Instituut in Bad Kreuznach (W.-Duitsland), heeft een onderzoek gedaan naar de vibratie welke de bestuurders van diverse auto's moeten ondergaan tijdens het rijden. Als basis voor de studie is genomen een auto van de middenklasse. De vibratie in deze auto, tijdens het rijden, is op 100 gesteld. In onze grafiek geven wij nu een overzicht van de verschillen in trillen en schokken in verschillende typen auto's. Het verschil tussen een personenauto en het comfort in een vrachtwagen is groot. Een vrachtwagen zit ruim 3 maal "onrustiger" dan een personenauto en bij de personenauto maakt het weer verschil of men een autootje of een auto heeft. In een autobus maakt het een groot verschil waar men in de bus zit. Achteraan in de bus schokt men meer dan in het midden. Helemaal vooraan in de bus, bij de bestuurder, is de vibratie het grootst. De gunstigste plaats in een autobus is in het midden. De proeven van Dr. Dupuis zijn gehouden op een asfaltweg van gemiddelde kwaliteit. Uit de onderzoekingen is ook gebleken dat landbouwtractoren 500—700 maal meer schokken dan personenauto's.

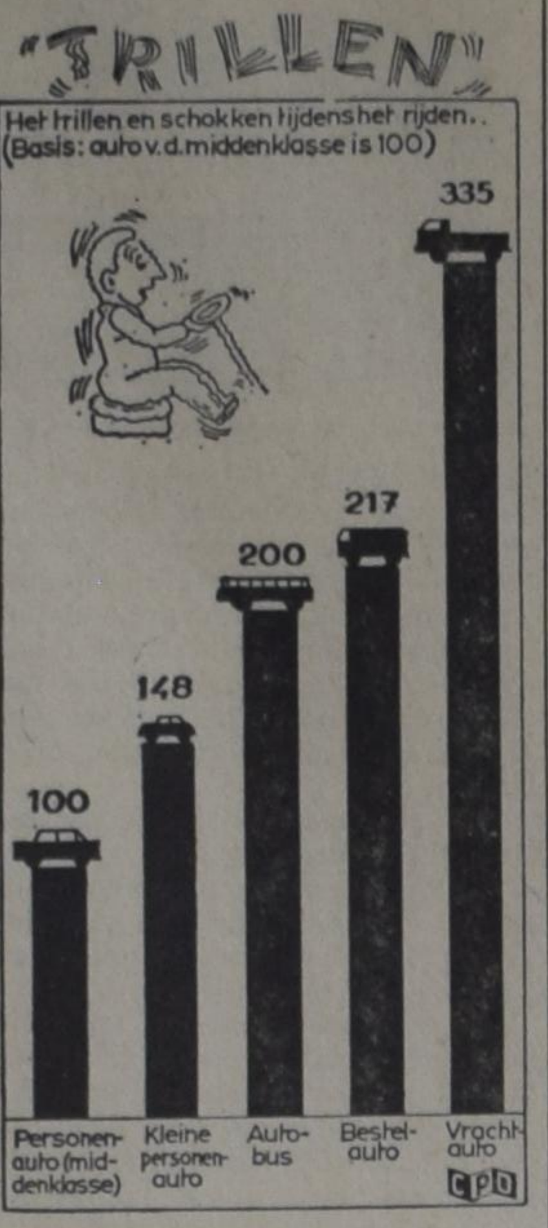

CANADA GAAT ZIJN BEROEPSBEVOLKING REGISTREREN

Uit Ottawa wordt gemeld, dat aldus een desbetreffende mededeling van de federale minister van Arbeid in de periode 1 april—1 juli 1964 de beroepsbevolking zal worden geregistreerd en aan iedere werknemer een sociaal-verzekeringsnummer zal worden gegeven.

De registratie zal geschieden door de Unemployment Insurance Commission via de werkgevers.

Aan alle werknemers — ook niet-sociaalverzekerden — zal worden verzocht zich te laten inschrijven. Degenen die niet verplicht verzekerd zijn zullen bij weigering van medewerking aan de registratie niet worden vervolgd. De verplicht-verzekerden, en dat zijn er ca. 5 miljoen — riskeren een boete als zij niet medewerken.

Door de registratie hoopt de federale regering een goede basis te verkrijgen voor de toepassing van de sociale zekerheidsmaatregelen.

Voor alle
Vloerbedekking, Jabo lopers en Textiel
JOHN'S CARPETS & TEXTILES
Phone NE 4-3202
2445 Glenwood School Dr.
BURLINGTON, ONT.

Gaat U verhuizen?
dan naar:
VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)
Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks
1562 Muir Rd., PORT CREDIT Ont. Tel.: Office EM 6-4090.
After 5 CR 8-3253

World Wide Travel Service
300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.
Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.
Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.
Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.
ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280
ME 5- 5661

CANADA

Meer dan 650.000 personen zijn

CANADEES STAATSBURGER

geworden sinds 1947, toen de Canadian Citizenship Act (Wet op het Canadees Staatsburgerschap) van kracht werd

In 1962 alleen legden meer dan 72.000 personen de eed van trouw af, en werden volledig lid van de Canadese gemeenschap.

Een nieuwkomer, die tenminste vier jaar en negen maand geleden wettelijk als immigrant in Canada werd toegelaten, komt in aanmerking om NU Canadees burgerschap aan te vragen. Als dit op U van toepassing is, neem dan deze hartelijke uitnodiging aan en dien UW aanvraag in, zonder uitstel.

Maak gebruik van **alle** rechten en voorrechten van vol lidmaatschap in de Canadese gemeenschap:

- **het recht om te stemmen**
- **het recht openbare ambten te bekleden**
- **het recht op een Canadees paspoort**
- **het recht op een vol aandeel in de toekomst van Canada.**

Aanvraagformulieren (Citizenship Application Forms) zijn verkrijgbaar bij de **Clerk of the Citizenship, County ofDistrict Court** het dichtst bij U, of bij de **Registrar of Canadian Citizenship**, Ottawa.

GUY FAVREAU,
Minister van Burgerschap en Immigratie.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HET NIEUWE TESTAMENT
(Nieuwe vertaling met woordverklaring.) Ned. Bijbel Gen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. L. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE SLEUTEL TOT HET GEHEIM, door C. L. Lewis.
In korte radiotoespraken geeft Lewis rijke en krachtige gedachten over goed en kwaad, over sexuele moraal, over geloof en christelijke levenshouding.

DE GROTE SCHEIDING, door C. L. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. L. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN CC COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

TOYS

Adapted from an Article

by Prof. Dr. J. Waterink

Several times I have been requested to write something about toys for children. An article in one of the leading magazines reminded me of it.

Toy Departments

Whenever I walk past a toy department, I feel that something must be wrong with the preference of the parents for the toys, they buy for their children.

Once in a while, I see children dragging toys around, that completely lack the character of appropriate playthings. For instance, I saw a 4-year-old boy with a teddy-bear almost as big as himself. And with this, we are in the middle of the problem. Why does one give a four or five year ald a teddy-bear of about 3 feet high? Well, probably because the parents think this is something fantastic. They're under the impression that their child would love to have such a huge animal.

The partiality of a child for such an animal is peculiar. When parents see these big teddy-bears, then there is something in their attitude of: "this is tremendous". It is suggested to the child that this is tremendous, then the child itself will think so too. The child looks at the animal with longing eyes. The parents have the impression that through this big animal they can demonstrate their love. And some are of the opinion that by giving such a big animal they can show to others how much they love their children. And so Brian becomes the owner of an animal he can't even carry. You can count on the fact that the teddy-bear will be found in a corner after a couple of days. And to little Brian it's probably a relief that he has to be careful with it, and that he may not always play with it. If he could drag it around by its ear that would be different, then it might have given him the feeling of exercising power. Actually, not such a recommendable feeling. Even without the teddy-bear Brian would like to be boss.

Our parents will have understood that I don't care for these terrible toys, which are, in comparison, much too expensive. They are bought only out of misunderstanding. Children like playthings that they can handle. Toys must never be bought with the feelings of the parents, but the feelings of the child in mind.

Another type of toy is that, which blends the element of play and the element of eating sweets. There are some terrible candy-eating habits, which I see culminating in the lolly-pop. There is a type of play element in it. You lick it, and it becomes smaller and smaller. On top of that, it tastes good. In our day, we used to have the licorice ball, which are probably still around. They were terribly amusing. Stick it in your mouth, and it keeps on changing colours. To confirm this, you naturally used your sticky fingers to take the ball out of your mouth at regular intervals, and show it to your friends, and perhaps, let them have a go at it too. In short, playing and eating of sweets is mixed in a most doubtful manner. Not to mention the possible chances of infection.

This type of toy should, in my opinion, be taken off the market. But this probably will never happen, because the manufacturers and the merchants are making too much money on it. There is only one way to get rid of this business, that is that parents irrevocably say "no", when their children beg for this type of sweet.

Balloons etc.

A completely different category of toys are formed by, what I could call, toys of short duration. Balloons that you inflate, for instance, and when the air is let out emits whistling noises. This type of toy does have its own meaning. In the first place a negative one. When the child get a balloon, it will usually not get a lolly-pop or a licorice ball too. One could say that these balloons are good substitutes. On top of that, they speak to the imagination of the child. The balloons, when inflated, take on all sorts of shapes. The child gets the feeling that he is making something. He can do something; he sees a limit to his ability; he also sees that something can be destroyed, in short, these types of occasional toys, once in a while, are not too objectionable.

Here we come into contact with the question of the meaning, the usefulness, and the admissibility for the impulse to destroy, that children can reveal; we could say that these are questions concerning a typical urge to aggressiveness, which is often present among children. But this is a problem in itself. For that matter, all the psychology of child-play is a very fascinating, but also a very difficult field.

In this field lies also the problem of the children's need, to find an outlet for their love, affection and impulses. Why does a child love an old rag-doll? And why are there children, who simply cannot sleep without their own little cloth, or the silky part of a blanket rubbing against their cheek?

However, here we are in territory, which falls out of the sphere of play.

The toys can be classified in different manners. When I give a division in the following, then I don't mean to imply that it cannot be done differently. But the division which follows is, anyway, a means to look over the different types of toys.

There are in the first place toys, which are not purposely meant as toys; you could say those which the child chooses itself. A stick,

he finds on the road; a tin can he kicks around; a pussy willow or a piece of cloth the girl finds, which occupies and amuses her for hours; this type of toy is certainly not of the worst kind. A boy who picks up a stick and walks around with it for hours is, at any rate, busy with something that interests him at the moment. And in one way or another he feels himself adapted to that stick, and he knows to adjust the use of that stick to his needs. The same goes for the tin can and the pussy willow. It speaks for itself that this use could lead to a wrong use, but this holds true for all toys.

A second type of toy we could call those, whereby the child has an outlet for its love, affection and caring impulses; dolls, teddy-bears, etc. As a matter of fact, the loving of animals comes under this heading too, but that is a chapter in itself. And yet I want to point out that psychologically, the affection a child has for a doll or teddy-bear can come from an impulse of love, also the wish a child reveals for a kitten, a dog or rabbit.

Thirdly, there are toys, which are directed to the need of a child to make or to give form and shape to something. We come in contact with a type of toy, which has a lot of meaning for the development of the child. I refer to building blocks, jigsaw puzzles, modelling clay, etc.; material for fretwork(sawing of fancy figures) or a carpenters box, etc. For the development of personality and character this type of toy is of great importance. Unfortunately, it must be said that few children have enough of this sort of toy. The reason for that lies, probably, in the fact, that a great deal of interest is necessary from the educator for these playthings. There must, naturally, be a certain amount of leadership given, if the child is to keep the interest in these constructive toys. Then he should gradually get more difficult tasks to perform. But that is where the interest of the parents is needed to see how much the child can cope with. However, the manufacturers have brought excellent successive and supplementary play materials on the market. I'm thinking of the building blocks, for example. The parents' supervision is needed, though, so that the children will not handle them roughly or carelessly. This supervision leaves much to be desired as a rule. Mother is usually busy and father is often absent from home to make sure all the pieces are picked up and put back into place.

Modelling with clay is rarely attempted by children. It is to be hoped that the use of plastic will improve this situation. I wish to point out, however, how important modelling and drawing is for the child, both psychologically and pedagogically. I also want to emphasize the importance of painting with water paints by the child. The urge to give form and shape is in those cases accompanied by a fulfilling of the need to express itself and a reacting to inner tensions. The most primitive form of this would be the making of mud pies. Parents would be doing their child a service, if they provided more than these primitive means.

Furthermore, I wish to name the toys which direct to the moving impulses of the child: skipping rope, wheelbarrow, spade, ball; and for small children the animal on wheels; the scooter, tricycle and the like.

Of course, I may not forget that grouping of toys, which are directed at the element of competition. Marbles still take a prominent place here.

Finally, the extremely important toys which make an appeal to the technical sense of the child, and at the same time his moving impulses, and the urge to give form and shape to things. In this category falls the toy train, the many types of car models (Dinky-toys!), etc.

Parents reading this article should not forget that I am not writing about play as it is, because then much more should be said about it. This may be a subject to discuss sometime in the future.

ON SECOND THOUGHT . . .

RELIGION ON THE CAMPUS

Roman Catholics Strong, Protestants Weak

Statistics have become rather important in our society today. Their uses are widespread. Some years ago the famous **Kinsey Report** gave us an idea of American sex life. The Gallup Poll frequently reports on political thought. Statistics also play an important role in business and industry. Even the Church is sometimes put under the statistical lens.

Statistics, of course, never give a 100% correct picture. They are at best indications of certain dominant trends. They are, however, accurate enough to merit some attention.

Such is the case with a recent poll taken at twelve American colleges. The subject was: A survey of the political and religious attitudes of American college students. The results were published in the October 8, 1963 issue of **National Review.**

In general, this thorough survey leaves the "distinct impression of a firm and expansive student Catholicism, a weakening Protestantism, and a Judaism in decay." To be more precise, the Protestant and Jewish churches have lost more than one-fifth of their student-communicant members as a result of "outright apostasy". Interestingly enough, the Roman Catholic Church has lost very few of its members and even gained a significant number of converts.

How did this loss of Protestant membership come about? The poll only cofirms what Protestant leaders have been telling us for quite a while already. It is largely due to a lack of religious upbringing and to intellectual tendencies at the various colleges. In other words, if the religious backbone is not very strong in the student, it is very likely that it will be entirely gone by the time he graduates. At this point I could make a strong plea for parental religious instruction, catechism classes, and Christian schools, but I think the facts are self-evident.

The poll further indicates some of the factors which causes the student to rebel against his religion. Surprisingly, contrary to popular thought, personal contact with faculty members is the least significant factor. Just as surprising is the fact that courses dealing in religion often have a negative effect on the student. But, the most significant factor (⅓ of all students polled) is the contact with other students. Next in line is a conscious rebellion against parental ideas.

Now, you might say, these reports are concerning secular schools so that we don't have to pay too much attention to it. Let us not make that mistake. One of the schools polled, Davidson College, is officially affiliated with the Presbyterian Church. Yet, at this school, the number of students who have experienced anti-religious reactions is greater than at any of the so-called 'secular' schools. And, what is even more shocking, 78% of these students attributed this fact to the religious courses they had taken. The article accordingly deduces from these facts that "despite its Presbyterian affiliation . . . Davidson scarcely appears to be conducive to retention of religious faith."

A little explanation is needed here. Although the students which were polled did lose their faith while in college, it cannot be said with equal certainty when their doubts began. Those may have started in secondary school or earlier.

Apparently, the Roman Catholic Church exercises a firmer control over the student than most Protestant churches. At the Catholic college Marquette, a student is very unlikely to apostasize or be converted to another faith. For the Protestant student at this college the same holds true. He is very likely to retain his faith.

What about those students who do not apostasize? It can be said that the remainder of students do believe in some form of Christianity. But actually, what the National Review calls Christianity is in many cases not much better than apostasy. For, vast numbers of student who consider themselves Christians "reject the central belief of Christianity — the idea of God becoming flesh." Only at four colleges do majorities of Christians accept the concept of God becoming flesh. Even fewer students believe in a historical, actual resurrection of Christ. Again, the largest number of those who disbelieve the above tenets of the Christian faith, come from those colleges which have a religious affiliation.

But despite this largespread heresy and apostasy among the American college student, a vast majority of them plan to raise their children in the religious faith of their own youth. Of all students polled, only 10% will totally neglect religious education at the home. The vast majority of students professed that religion is a good thing. Even the majority of avowed agnostics and atheists regret that they felt compelled to reject religious faiths and wish it were somehow possible to regain it.

It seems to me that we have indeed cause to give thanks to our God for our Reformed heritage which has taught us the importance of religious education in the home as well as in the school. That this is of basic significance is well supported by the results of this poll which lists "the lack of firm religious upbringing" as the most important reason for this widespread apostasy. But we should also be aware of the fact that a Reformed 'fanaticism' on the part of the parents can lead to equal averse effects. Furthermore, it would be well if our Christian educators would give some thought to the fact that at the Presbyterian Davidson College, the religious courses are the prime factor for student apostasy.

J. J. H. Hofland.

Dr. H. H. Halley, now 90 years of age

Dr. Henry H. Halley, author of the famous **Halley's Bible Handbook**, of which there are now more than one million and a quarter copies in print, will celebrate his 90th birthday on April 10th of this year. Dr. Halley has devoted his life to the writing and distributing of this popular handbook, which is now the companion and guide for more than one million Bible readers.

Throughout the years, Dr. Halley has kept his **Bible Handbook** up-to-date, enlarging it with each edition. Now in its 23rd edition, what started out as a 16 page booklet 40 years ago has grow to a volume of 968 pages, containing an abbreviated Bible commentary, a summary of the books of the Bible, a resume of Bible history, a section of selected Bible verses, and information on many other Bible related subjects, including archaeology and church history.

Colossalism

By LOUIS M. TAMMINGA

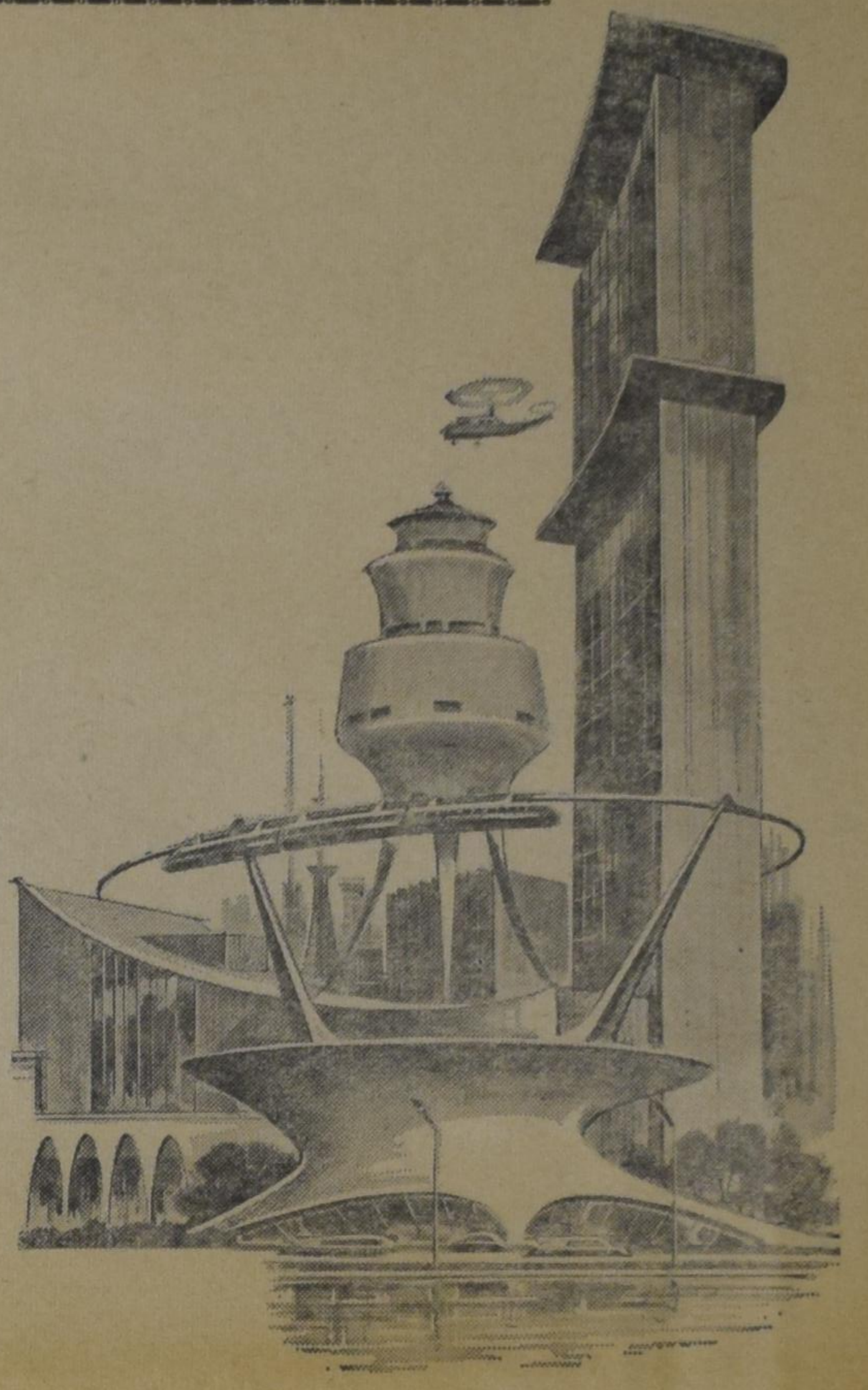

In one of his books Haward's Sociologist Sorokin vividly describes the decline and fall of the Greek and Roman world. He points out that in the Greece of the most creative period of the 6th, 5th and 4th centuries before Christ, values were measured by inner quality, not by size and external show. Its temples, statues, drawings, literary works, academies and lyceums, even society itself, were all of moderate size. Greatness was expressed by inner value, not by quantity or big proportions. But with the later Hellenic and Roman periods this all changed. Sublime quality deteriorated. Its place was taken by ever bigger quantity and the greater the colossalism of the quantity the better it was appreciated. Temples, palaces, theatres, public buildings, monuments, sculptures, all became huge and enormous. These later Greek cities with their big buildings and wide long Broadways were much larger than the Greek cities of the previous period. The fortunes of the rich grew to enormous dimensions. Schools of learning and artistic societies developed, each one huger than the other. Science and arts were cultivated on a large scale. But the quality of cultural utterances of that later period could by no means match the greatness of the earlier period. The colossalism of the Hellenic world was only a substitute for inability to create great qualitative values. Dr. Sorokin mentions many examples of this deterioration. He refers to the judgment of Pliny: "not being able to make them beautiful, they made them rich". The size of the empire grew to pathological proportions. Quantity and show became the yardsticks of quality. The less inner substance they had, the more showy they became. The bigger the temples became, the more hollow the religion. The more generally mass-education spread, the less genius appeared. The larger the crowd of philosophers, the fewer great philosophers emerged. It was the colossalism of the Roman empire which, ultimately, became its downfall. The larger the empire grew, the more disorganized it became and the lot of the citizens.

* * *

The similarity of that age with our day is almost too obvious and too prominent. We have become so accustomed to the external glitter and vulgar colossalism that it scarcely frightens us. The successful businessman is the big businessman who has built empires in society of monstrous size. The glorified politician is the one who gains a land-slide victory. Artistic value can only be acclaimed by theatrical shows which draw the huge audience, boast gigantic choruses and orchestras involving hundreds of actors and accessories. The press tunes in with the worship of colossalism. Big syndicates dominate the world of journalism, mass circulation, dramatic news, startling figures, are the hall mark of news-business. The world of learning has been drawn into the world of stark colossalism. What used to be communities of scholars have become places of mass learning of techniques and skills. Universities boast budgets of millions of dollars and enrolment-figures that run into tens of thousands, forbidding every personal contact between the student and professor. The number of professors in these mass-plants of learning exceeds by far the number of students of which once formed a normal sized community of learning. Our schoolbuildings have become sprawling structures with excellent equipment. But in spite of size and growth of universal education hardly any genius of the first dimension is liable to be hatched by these mammoth institutions.

Literature is no longer evaluated by inherent value and abiding beauty, but by the number of copies sold. Once the label "best seller" has been attached to a book it has automatically passed the test of quality, no matter its vulgarity and its ugliness. The morbid masses have spoken. Trade unions have grown to frightening size. Governmental budget figures are beyond any human imagination. Even churches have not escaped the unslaughts of colossalism. Ministerial success is weighed by the size of churches served. Spiritual blessing is easily replaced by growth in number. The quality of preaching is often measured by the number of raptured listeners. Churchbuildings have become impressive and magnificent. Ecumenism undoubtedly feeds on the aspirations of colossalists.

* * *

The giants in society that ride the crest of colossalism never tire of telling us that massification is a blessing for society and will achieve the maximum of happiness for the maximum of human beings. These tycoons will tell us that only the giant efforts of our day produced the possibility of limitless progress based on man's ability to control his own destiny; to do away with all social evils and open up the vista of a bright tomorrow.

But there is one heinous implication in today's colossalism. The price we pay for it is equally colossal. National budgets now include huge items for defense and social welfare. This culture of man's glorification is at the same time a culture of man's degration. This society in all its huge-ness demands the sublime efforts of the most brilliant sons of the human race, absorbs their energy and noblest gifts and casts them aside like oranges sucked empty (Packard). The impressive facades of big social institutions could not hide the egotism, cruelty, exploitation and unbridled greed that threaten to disintegrate the very foundation of society. Massification is one of the surest ways to repress genius and raise mediocrity. Man has been degraded to a functional level, small and colorless enough to take his place as a cog in the impersonal machinery (Commager).

The place of the Christian community will be an increasingly difficult one amid the colossalism of present day society. We must ward off the disintegrating influences of society around us, and we must accept a challenge to bring God's Word to our nation.

I believe it was Carlyle Marney who remarked: "Our remedy demands a complete change of the contemporary mentality, a fundamental transformation of our system of values, and the profoundest modification of our conduct toward other men, cultural values, and the world at large."

This requires no less than a complete revival of all believers. The Bible tells us that only such efforts of the Christian community will ultimately be effective that bear the marks of the mustard seed.

It is noticeable phenomenon today among us that we tend to support more easily the workable, the successful, the outwardly effective. It has always been the small minority that sacrificed for the movement that lacked all prestige of number and glamor, but that stood for a biblical approach and rejected the apostate spirit of our age.

The Christian community will have to embrace a cause that will never be very prestigeous. But there is no other remedy for a culture that, like a new Cronus, cannot but devour her own children.

"If — God forbid! — the world and its kingdoms should go up in smoke, let at least the name of Christ remain above every name and let the cross shine above every symbol. In the world the Church can only wield the weapons of spirit in all purity; she can only wield them helplessly, namely with the naked help of the cross; and having thus wielded them, she humbly trusts the issue to God." These words of Charles Malik embody the only hope for the world of colossalism, and outline the only challenge for believers.

Quo Vadis ?

In a report on "Marriage and the American Woman" the Population Reference Bureau reported the following:

— Nearly two out of three U.S. women are married by age 21. One out of every eight girls in college is married.

— Wives now in their early 30's are expected to have an average 3.4 children.

— The illegitimacy rate has tripled in the past 25 years. One out of every twenty babies born today is illegitimate. This is an alarmingly high rate, because most couples marry when the girl gets pregnant, this making the baby legitimate. There were 89,000 children born out of wedlock in 1940, 141,000 in 1950, and 224,000 in 1960.

— About nine of every 1,000 married women (or close to 400,000) will be divorced this year. There are today almost 2,000,000 divorced (and not remarried) women in the U.S., and more than 3,000,000 children whose parents are either divorced or separated. The U.S. divorce rate, though now only half that of the post war peak, remains one of the three highest in the world. Chief rivals: Hungary and Rumania.

Other Unpleasant Statistics

The average American woman now has her last child at the early age of 28 (birthcontrol!). An increasing number of these mothers are seeking outside employment. Following are the disastrous results:

— Nearly 3,000,000 American mothers with children under 6 work outside the home, even though there is a husband present who, in a good many cases provides an adequate income to meet the needs of the family.

— There are no fewer than 400,000 children under 12, whose mothers work full time and for whose supervision no arrangements whatsoever have been made.

— In nearly 500,000 families with children under 6 the mother frequently provides the sole support.

This trend reflects poorly on our civilization. It underestimates the value of a wholesome home life. Children even through High School require time with their parents without the distractions of a harried mother who has doubled evening work load because she has been away all day. The best in foods, clothes and music lessons is no substitute for the parent himself. The working mother places a subtle strain on family life. Overworked wives have little time for their husbands and reduce their efficiency on the job. In fact, working mothers have become a national problem, for unhappy homes breed juvenile delinquency, by premature marriages, breeds still more unhappy homes.

Canadian Nurse *Finds Island of Happy Healing*

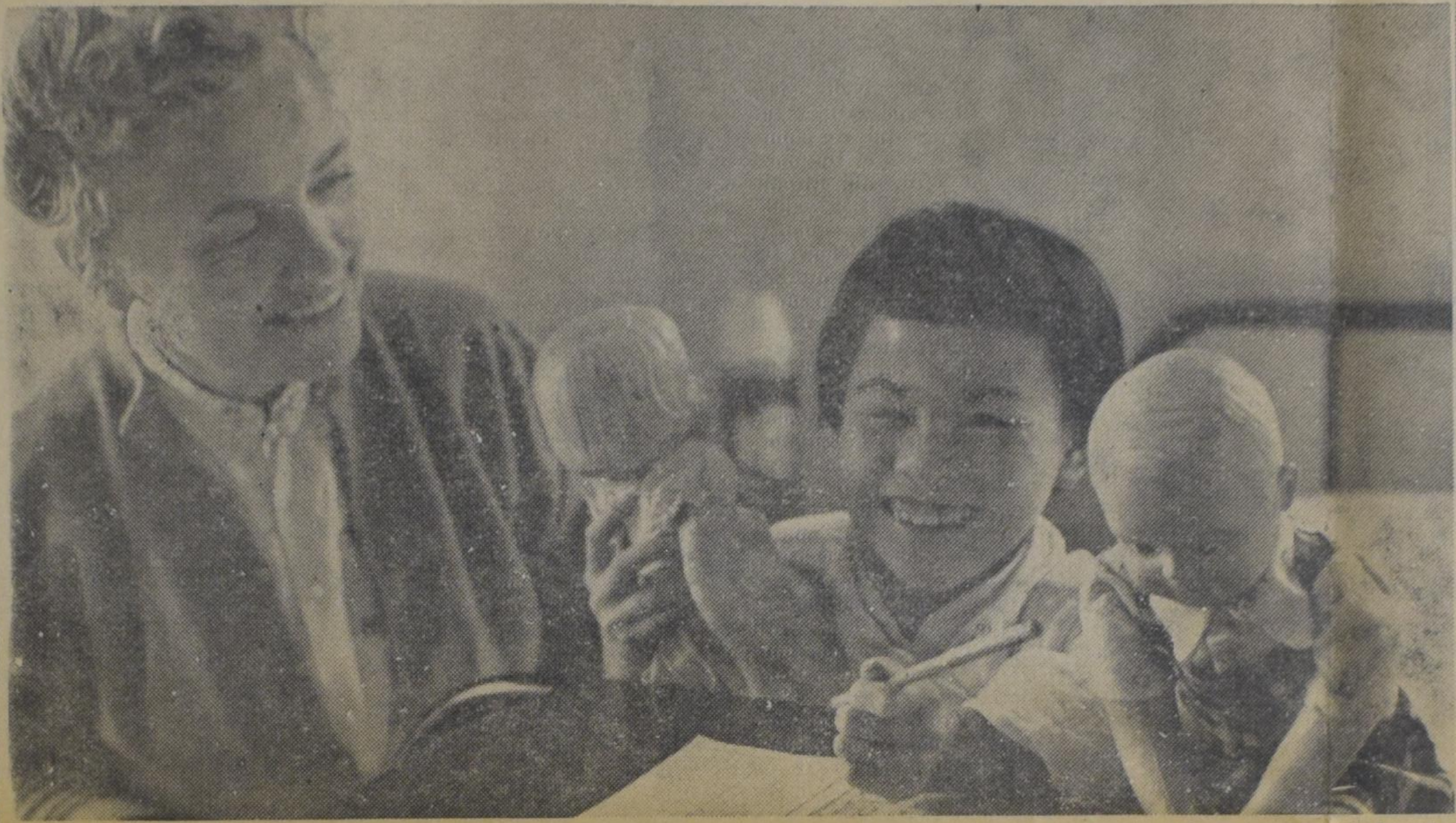

Canadians who seek adventure in far-away places often discover unusual and interesting occupations but perhaps none of them has found a more rewarding or challenging task than Nurse Irene Moore of Bothwell, Ontario, who is matron of a 500-bed hospital in a leper colony isolated on a tiny island ten miles off shore from Hong Kong. Above, Miss Moore encourages a young patient to write, thus exercising muscles which will speed her recovery.

Hay Ling Chau—Island of Happy Healing—is the message of the Chinese characters around the moon gate. These patients are making wooden utensils and furniture for sale in Hong Kong stores.

Patients are encouraged to raise vegetables in a garden alongside the hospital. Good food, fresh air, and some light occupation are as important in the treatment of leprosy as any other disease, explains Nurse Moore.

Thre
Miss
part
by th

Miss
enco
were
quar

...ling

...colony isolated
...n Hong Kong.
...atient to write,
...er recovery.

Three lepers perform on their musical instruments for Miss Moore and a fellow patient. The modern hospital, part of which can be seen in the background, is operated by the international and nondenominational Mission to Lepers. Leprosy, which is caused by a bacillus affecting the skin and nerves leading to the skin, is neither a highly infectious nor incurable disease.

National Film Board of Canada Photos by Richard Harrington.

...es in a garden
... air, and some
...e treatment of
...rse Moore.

Miss Moore brings a patient some Canadian stamps to encourage his hobby. This couple met at the leper colony, were permitted to marry and live together in the "married quarters". Leprosy is not passed on to children.

Nurse Moore takes a keen interest in medical advances for the treatment of leprosy. Sulpha drugs have replaced chaulmoogra oil and other drugs are being tested which promise new hope for those afflicted with the disease.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 21

THE KING IS SERVANT OF ALL

Mark 10:32-52

BACKGROUND NOTES

The gospel according to St. Mark shows the Lord Jesus Christ as King. That is why our outlines appear under the title, "Behold, your King!" He is the King who has been ordained by the Father. He was announced by the prophets. Several faithful kings of Israel have shown some aspect of the Kingship of Christ. David in his royal office has been a clear type of the true and eternal King. In every respect Mark's description of the King rests upon the Old Testament.

We should keep in mind that Israel's expectation of the Messiah was founded upon the many Old Testament references to the coming Saviour as King. Even the disciples themselves hoped that Jesus would be the strong redeemer who would defeat the Romans and redeem Israel. See Luke 24:21.

However, on several occasions this expectation turned out to be completely wrong. David's life did not only portray the glory of Messiah but also His humiliation and passion. Isaiah 53 pictures the suffering Servant of the Lord. Jesus is the Saviour who becomes King in the only way possible, by His suffering and death for the sins of His people. Think of the outline about Christ's transfiguration on the mountain. Moses and Elias appeared in glory and spoke with Christ about His decease, which He should accomplish at Jerusalem. (Luke 9:31). The story before us is highly important in this respect. Certainly, Jesus is King, but this King is servant of all.

Notice that the Lord teaches His followers to become servants of others. This does not mean that Jesus' disciples are forbidden to rule over others. Although such rulers exercise authority upon their people, they should always be servants of the Most High and as servant they should rule.

Christ was the Servant of the Father in the state of His humiliation. In that way of humble obedience He became our Master and King. Today He rules in glory and all who bow before Him expect Him.

THE OUTLINE

a. **On the Way to Jerusalem.** vs 32-34

Vs. 32 pictures the situation. Can you explain why the disciples were amazed? . . . "and as they followed" means of course the multitude. Jesus went alone before them. Try to realize how Jesus' attitude struck them all with awe. Only Jesus knew where they were going. Finally Jesus took the twelve apart, and He told them what was going to happen. Notice the details in this moving description of the Lord's suffering. Why did not the disciples understand it?

b. **Misunderstanding.** vs 35-37

Some suspicion of an approaching crisis seems to arise in the hearts of the disciples. That is why two of them deem the occasion fitting to ask a very important question. Who are the two? Were they closer to Jesus than the others? Should they know better? Notice their hesitation in the way they introduced their question. Pay attention to Jesus' patient answer. What did they ask for? To which extent does their question show egoism? We may read in their words that they certainly expected a glorious future. But what did they overlook completely? Did their desire hurt Jesus? Did He suffer because of His own disciples? In Luke 22 we are told that the mother of these disciples asked the question on behalf of her sons. How would you explain this difference?

c. **The only possible answer.** vs 38-40

"Ye know not what ye ask." They were completely wrong. They thought of themselves instead of their Lord. Jesus' suffering for their sins was hidden for them. How poor their answer was, "We can". What is the main difference between Jesus' "cup" and the "cup" of His disciples? What did the Lord mean by saying, "ye shall indeed drink of the cup that I drink of"? Show how the Lord was the Father's servant in as far as He could not tell who would sit on His right, and on His left hand. Keep in mind that He spoke as the Son of man, as our Mediator. Realize how absolutely lonely the Lord was even among His own disciples. He was fully misunderstood by them.

d. **The only way.** vs 41-45

The others became angry. This fact tells that the same desire to get honour lives in their hearts. They did not know the way. Therefore Jesus started to teach them again. Vs. 42 does not mean that ruling and exercising lordship is wrong. God Himself has instituted authorities and a little of Christ's glory as King is in those who occupy high places. However, "so shall it not be among you". The service of the Lord Jesus Christ on earth is a service in humiliation and selfdenial. Try to illustrate this in the life of the Church and in the work for God's Kingdom. Do we still have to learn this lesson every day? Does this word of Jesus also deal with the work of our young people societies? Disciples of Jesus should be servants; first servants of God and also servants of each other. Stress particularly that golden rule for us all: "Whosoever of you will be the chiefest, shall be servant of all". The deep ground for this rule is to be found in vs. 45. Explain that beautiful word and show that just because Jesus came to minister, He became the King of Glory.

e. **Serving the blind.** vs 46-52.

The last part of this chapter serves as a kind of illustration. The people apparently had no time to help the man, see vs. 48, but Jesus again revealed Himself as the Servant of all. Bartimaeus called the Lord "son of David". Usually Jesus was called "son of Joseph" or "Jesus of Nazareth". Do you dare to conclude that the blind man believed in the Lord? Jesus' question in vs. 51 seems to be superfluous, although this is not possible at all.
How would you understand it? Is it not precisely fitting in the subject of the whole portion as such? Jesus served that blind man. Does He want to serve us too? Try to apply vs. 50 to our daily lives. What did Bartimaeus do after having received his sight? Should we do the same? Make sure that the end of your essay comes back to the main theme of it. As followers of Jesus we have to become servant of all.

Cross Word Puzzle

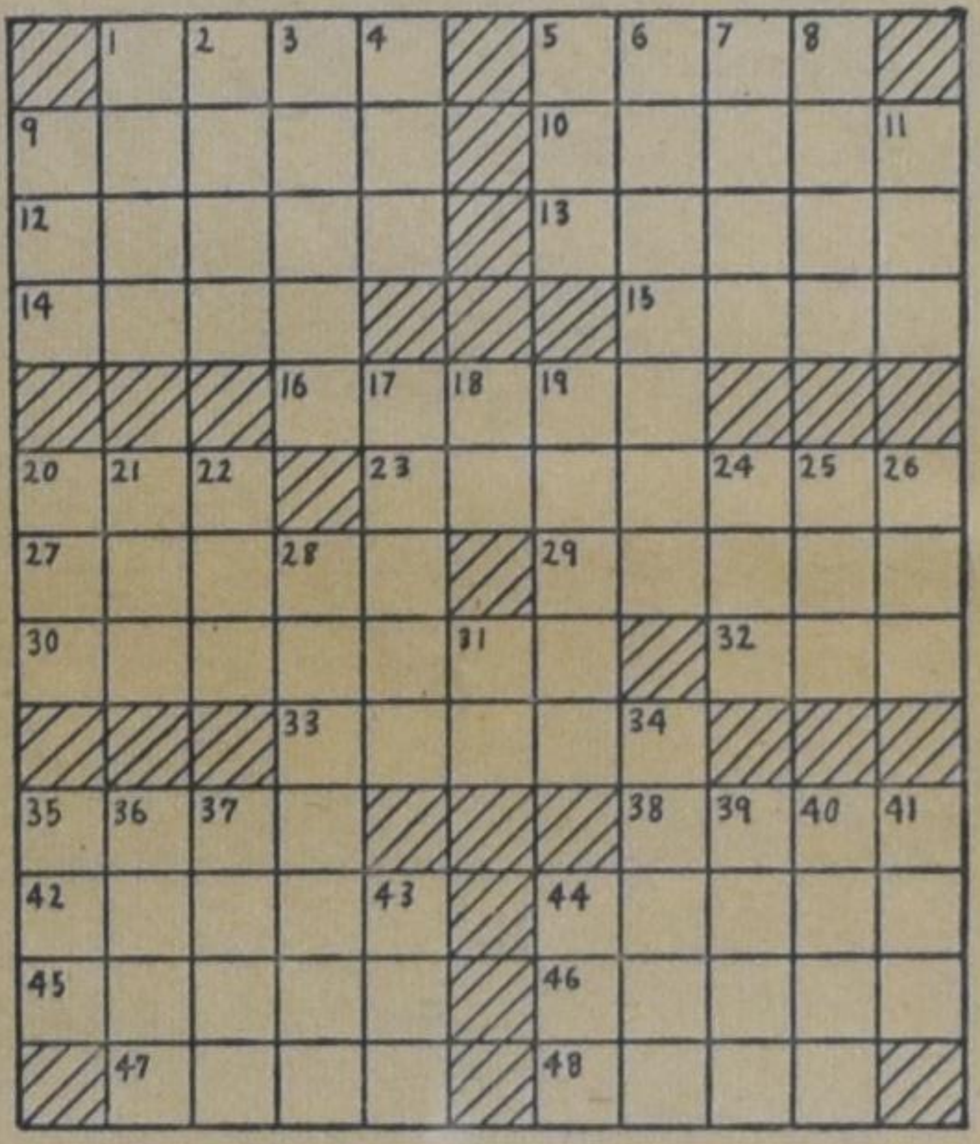

ACROSS
1. Listen
5. Quarrel
9. Worth
10. Egyptian dancing girl
12. Light sarcasm
13. Cyrus Field's Atlantic ——
14. Opposed to aweather
15. Christmas song
16. Shift
20. Marsh
23. Apprehends
27. Aside
29. Perfect
30. Stays
32. Weep
33. Percolates
35. To long for
38. Harass with tricks
42. Shakespearian sprite
44. Part of coat
45. Regretful
46. Follow
47. Headland
48. Afternoon receptions

DOWN
1. Flax filament
2. Genus of lily
3. Old Finnish poetry
4. Part of a lock
5. American Indian
6. Covered with heavy timbers
7. Large pulpit
8. Story
9. By way of
11. Underworld goddess
17. Young herring: Scot.
18. Conjunction
19. Brittle
20. Obstacle
21. Open: poet.
22. Herd of whales
24. Dry, as wine
25. Oriental lute
26. Cunning
28. Slices, as of bacon
31. Compass point
34. Glisten
35. Part of "to be"
36. Metal
37. King's title
39. Part of Saturn's rings
40. Chief Olympian god
41. Before
43. Lily
44. Allow

ANSWER
of last week's
Cross Word Puzzle

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(25)

"I helped Miz Cockrill with hoeing her garden patch yesterday and she paid me a dollar." Jansie bent over the box in which she kept the rolls of her lace, and came up with four quarters. "I want to get you a dress with it."

"My goodness, Jansie, I think that's wonderful!" Chris' voice was admiring. "But maybe you ought to use it—"

"I'm going down and buy some print for you a dress," Jansie interrupted firmly. "I guess the Ladies' Aid ain't going to give you ever' stitch you wear if I can help it!"

She went to the bureau and, opening the drawer, took out her old purse that had been Annie's. She opened it and laid it on the dresser, then carefully rolling the four quarters into a short length of her lace, she tucked the roll into the purse.

"Are you going to take the money all wrapped up in that piece of lace?" Chris asked worriedly. "Won't it look funny?"

"I ain't taking any chances of losing that money," Jansie told her. "That old purse falls open all the time!"

Going down the street with Chris walking, tall and sweet, beside her, wasn't so bad, Jansie thought happily as they drew near Tate's Dry Goods Store. Maybe the fact that she had a dollar in her purse and was planning to spend it, might have something to do with the growing feeling of independence that swelled within her as they paused to look at the display in the store window.

"There, Jansie," Chris pointed to a bolt of soul-lifting blue touched with tiny flowers. "That one is pretty. Let's get that."

Now that the moment was upon her, Jansie's nerve weakened. To go boldly into the cool and elegant depths of the fine-smelling store, and to order a dress length cut off, just like that, was almost more than she could face. What if she didn't have enough money, after all!

Then, telling herself that it certainly wouldn't hurt to price the material, she straightened her body a little, gulped, "All right," and followed Chris into the store.

The material was priced and proved to be within reach. But when it had been cut off and the moment came to pay, Jansie looked up at the lofty saleswoman and wished fervently that she hadn't rolled the quarters up in that piece of lace. She'll think I'm an ignorant country woman, sure enough, she thought sadly, and wished that she had listened to Chris.

There was nothing to do except to go ahead and open her purse, though, and get out the ball of lace and unroll the quarters. Grimly, Jansie got out her money under the interested and amused eyes of the clerk. To make it worse, another woman was standing nearby, watching as she waited to be served, and Jansie could feel the clerk's knowing glance go over her head to the eyes of the other customer. They're laughing at me, she thought bitterly. She took up the coins and handed them to the clerk, and the sheer length of the lace lay filmy on the counter.

"I'll get the change, Jansie," Chris whispered, "and you go ahead and put away your lace."

Her head drooping with embarrassment, Jansie fumbled on the counter.

But another hand was there before her, a slender, smoothly gloved hand, diffident on the filmy stuff of the lace. "May I see it, please?" asked a voice in the eastern accent so often heard on the streets of Collins these days. "Would you mind if I looked at your lace? It's so beautiful—"

"No, go ahead—" Jansie snapped her purse shut, and without looking at the speaker, turned to look for Chris.

But Chris had gone to the wrapping counter for the bundle and the change, and Jansie had to wait. The gray-gloved hands beside her went on fondling the lengths of lace.

"Isn't it knit lace?" the woman asked.

Jansie forced her glance up, past the knowing simplicity of the smart suit, to quiet blue eyes. "Yes'm, it is," she admitted, and at something she saw in those eyes, a new confidence grew within her. "I made it myself."

Appreciatively, the woman let the lace lie along her fingers. "I've seen a little of it before," she told Jansie, and there was the understanding of the connoisseur in her tone. "But this is so lovely—"

Chris and the clerk came up, and stood nearby, Chris waiting for Jansie, and the clerk waiting to serve the woman in the gray suit.

"Would you consider selling me this piece," the woman asked Jansie, "and do you have more like it?"

Bewilderment blotted out the last vestige of embarrassment in Jansie. The woman wanted to buy the lace! Chris and the clerk looked on in equal amazement. There was no telling what these Yankees would want to buy next!

"Why, yes, I'll sell it." Jansie's voice was husky with sheer surprise. "I've got lots more of it at home, as I've been making it for years."

"How much do you want for it?" the woman asked.

Jansie shook her head. "I don't know," she admitted. "I don't have no idea what it's worth."

"Would a dollar a yard be a fair price?" the woman asked.

Wordlessly, Jansie nodded.

"I'll be glad to measure it for you, Mrs. Stephens," the now very obsequious clerk said quickly. "It's so lovely!"

"Thanks, if you will." And there was something in Mrs. Stephens' very courteous tone that put the clerk on the other side of some barrier from the artist, Jansie!

The lace measured two yards.

"And may I bring some of my friends to see your lace?" Mrs. Stephens asked as she handed out two one-dollar bills. "If you'll just tell me where you live—"

"I live in the shanty at the edge of town on the Thello Road," Jansie said matter-of-factly.

"Jansie, a dollar a yard!" Chris' whisper was eager as they were once more walking in the morning sunlight outside. "Why, there's no telling how much you could make."

But Jansie's mind was not on the money, warming as the thought of it might be. **It didn't matter one bit to her where I lived, she was thinking wonderingly, all that mattered to her was the lace!**

And in that moment on the dusty sidewalk of Main Street a door opened in Jansie's heart. For something had happened in the store. She hadn't been just Jansie Sanders, who was crippled and who live out on the edge of town in a shanty. It hadn't mattered that she was poor and shabby and that the clerk had been patronizing.

All these things, facts though they were, had faded before one gloriously shining truth. In that moment in the store, when Mrs. Stephens had been studying her lace, Jansie had been the artist accepting the homage of the connoisseur, and both of them had known it!

* * *

Chris was enjoying high school more and more. The nice clothes that the Ladies' Aid helped provide in adequate abundance made a great difference in her outlook on life. The other girls were casually cordial in the classes and hallways of the school, and if their cordiality did not extend itself past school hours, Chris paid scant attention. After all, she had neven known parties and hayrides, except for an occasional glimpse through brightly lighted windows, of dressed-up young people around an upright piano, or the lazy laughter that comes through small-town air through summer dusks. So she did not particularly miss them, admittedly, at least.

And now and then, with the sporadic democracy of Christianity, she was carefully invited to a Sunday School social or picnic, and these she enjoyed to the full. And it was on a Sunday School picnic that she met Ernie Peters, the summer she was sixteen.

Jansie hesitated about Chris go to the picnic that night. Some vague foreboding, heightened perhaps by the breathless storm-threat of the summer evening, warned her to keep the girl at home. But Amy Forbes begged, and Chris' hazel-green eyes were wide with pleading, so Jansie reminded herself how very little youthful pleasure the girl really had, and gave in.

(To be continued.)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

No. 98

Author: F. W. Nanning

Black 6 pieces

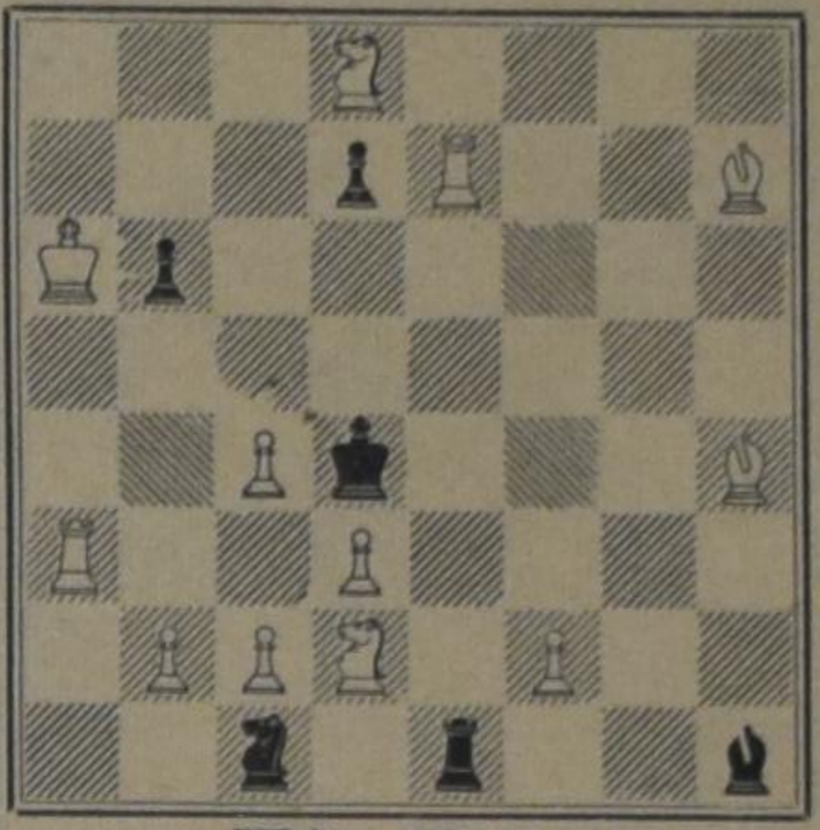

White: 12 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 99

Author: M. Niemeyer

Black: 8 pieces

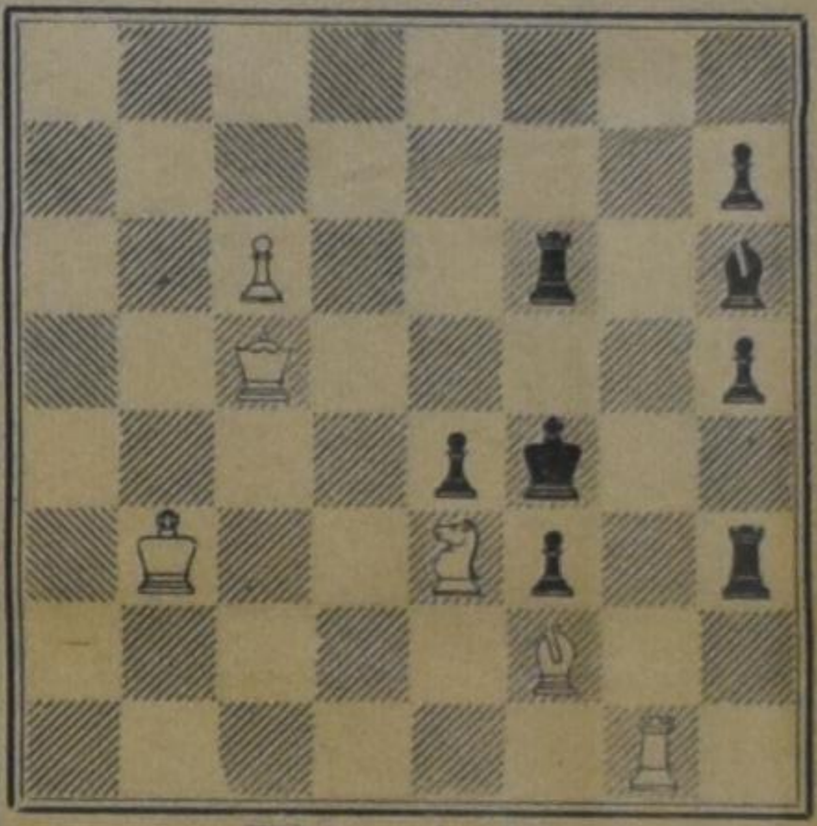

White: 6 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. The two problems in the second series of this month are of quite a normal character. For that reason it was not my intention to give one very difficult problem along with an easy one.
2. No. 98 is interesting. The solution should show the key-move plus threat and at least three variations.
3. No. 99 is a typical tempo-problem. It is surprising to discover what the only possible key-move is. Nothing else but this key-move is asked for.
4. The solutions should be sent to the editor personally at the address of the office of this paper. The deadline is the 20th of March. For those who live outside of Ontario it is the 25th of the same month.

ADDITION TO THE DECEMBER LADDER

A letter from J. Binnema of Rocky Mountain House, Alberta, postmarked Jan. 18, 1964, arrived after publication of the last ladder. Binnema's result should be inserted as follows: 1 point for No. 88 and 0 points for No. 89. His subtotal is 1 point. His previous total was 31. His total now is 32.

CONFIDENTIALLY SPEAKING

Dear Confident Advisor:

Do you see anything wrong with dancing? Last Sunday we had a party at our house after the evening service. After having a cup of coffee, a few couples started to dance. Soon everyone joined in except a few "party-poopers". What is wrong with dancing, if it is done mostly among our own young people? I can't see how we can have fun at a party if we aren't even allowed to dance!

"Not a Party-Pooper".

Dear Non-Party-Pooper,

Frankly we have read and re-read your letter a couple of times. We have asked ourselves whether you were in doubt about this point, or whether you wanted a confirmation from us that your point of view is right. We hope that you can stand this approach. You are frank in your writing, and so we assume that you can take it if we are frank also.

The people who did not join in the dancing are labelled as "party-poopers". We wonder whether you have asked those people for their reason of not joining. Did you have an open discussion about it or were they condemned simply because they did not join?

The very fact that this event took place on Sunday after the church service, may be the reason why your "party-poopers" did not join in. Understandably, and we may say, thankfully so.

What you say in the last sentence of your letter makes us wonder, whether this is meant seriously. Do you really want to say that you can't have fun if there's no dancing? If so, then we would urgently advise you to broaden your view, because this is very, very poor. You are then surely at a point that you should try to find some interests, for instance, a good sport or a helping hand to someone in need. If you don't realize this now, you will experience later on that life can become boring and empty if your fun is to be found in dancing only.

Yet, we do not want to shun away from the problem. We will discuss it openly, under one condition. That is, that you (and likely more readers) do not take the attitude that, no matter what is said, dancing must be justified. If this is to be the attitude then any further discussion is useless. Agreed?

Now your question itself: is there anything wrong in dancing? No one would be able to answer this question satisfactorily, unless we know what kind of dancing is meant, who is asking it, under what circumstances people dance, and finally (but not in the least) why people want to dance.

Dancing as an expression of joy and happiness cannot be wrong. Why should it? In the psalms not people only, but even mountains and hills are summoned to leap for joy! If anyone should have a reason to dance a Christian should.

Don't stop reading now, and don't run with these lines to your minister or parents as if we have given you a certificate of freedom. We are not finished yet.

The Bible makes it very clear that the Christian belief does not consist of "touch not, taste not, handle not." This is said with so many words in Colossians (ch. 2:21). We, too, know that many people think that christianity consists of leaving things alone. However, there is something more to it. In that very same chapter it is said that we are complete in Him, that is Christ (vs. 10). The Berkeley translation says it a little differently; "in Him you are enjoying fulness of life."

If you are a believer, if you believe that you are owned by Christ, then more and more questions will disappear. It is a matter of total commitment. You don't belong to yourselves, you belong to God. And if you belong to God, then everything is yours. You, indeed, "enjoy the fulness of life."

Con Fidential.

Ad. Visor

BILL LOMP on:

EVOLUTION

Because I am now a married member of our congregation in Podunk Centre I also belong to the Young Couple's Club in our church. (Gertrude belongs too.) We always enjoy going to Young Couple's Club because there we have the opportunity to learn more about the Bible.

The essay was going to be on 'Evolution and Creation', and it just so happened on that particular night that I hadn't had a chance to study. You see there had been an exceptional amount of garbage that day, which made us very late. Mrs. Snookum had bought a new living room suite, the day before we collect garbage, and now she demanded that we take her old suite along to the dump. It wouldn't have been so bad, except for the fact that the truck was already chock-full, and we had to put her chesterfield suite on top of it. In the process of lifting one of her big old chairs to the top, I lost my balance and fell, and the chair also obeying the law of gravitation, came to rest with a bang on top of my head. But that wasn't the worst! The chair had a few springs still in very good condition, and my head fit very neatly between two of them.

Well, it wasn't just a simple matter of lifting the chair off, because that was like pulling off my ears, and the springs didn't want to let go of them. So — help was needed. Brother John Laageboren, my fellow Sanitation Dept. co-worker, came along and his first question was, "What's wrong, Bill!"

Now really! John can be so dumb at times. Why would he ask, 'what's wrong', when he could very well see that there was a chair on top of my head, which certainly wasn't substituting for a hat. So I very patiently yelled out, "I can't get this chair off my head!"

But he wasn't able to hear, since my head was in the middle of the chair, and so at first he had to try and find my head. By the time he found it, he realized quickly enough what was wrong. He explained to me that he would pull apart the springs, if I would pull out my head. Now that sounded real good to me. He pulled on the one spring and with his foot he was going to push the other spring. But instead of pushing the other spring, he placed his foot squarely on my head. Well that was enough for me. My head just about split.

Anyway we got my head out. It took quite some time. The result was that I had a head twice its normal size, and ears that were stretched out in all directions. Thus it was that at the last minute we were able to make it to the club.

At first I didn't really feel like listening to an essay on evolution, because with my big head and stretched ears, I felt that some parts of my body had done a bit of stretching by themselves.

The essay was made by Mr. Bont, he's a chemist or something, and I figured he would know quite a bit about it. So he started. He had a lot of words in his essay, but my hearing was still a bit off, and I lost the grip of it after about five minutes.

Gertrude listened real close. She looked as though she understood everything which was said. That really made me smile, because I knew she couldn't understand it either. After the essay she remarked: "That was a good essay wasn't it."

Sure you can say that. But I could have said it too. Just because of a few big words like, 'species, anthorpoid, and genes.' Well, she thinks that as soon as a couple of high sounding words are uttered, the person must really be educated, and know what he's talking about.

The discussion which followed was real interesting and exciting though. I really got into the spirit of things too. When I get excited I don't care that I'm a garbageman, because then I take a stand for what I think is right. This evolution caught my interest, and soon I figured I'd like to know more about it. They talked about Neanderthal man, (I thought he was a man for the Neanderthal tribe in the Bible), but I found out I couldn't even find their tribe in the Bible.

So I said to myself, "Bill, don't get all confused now, just let them talk, and we'll go to the library some time and learn all about it." Suddenly I realized this was all a matter of faith, when there was one member at the club who even somewhat believed in evolution, then I thought it was high time I knew more about it.

So off to the library I went. Libraries always make me feel uneasy, because of all those educated people in it. I got a real good book on evolution, it was one with pictures, and that helped a lot. It gave all kinds of details, but it was sure surprising to see that my great-great-great etc. grandfather was an ape called Pleisanthropus Transvaalensis, (I wonder how his name was listed in the telephone book). Then this all traced back to a molecule, and that started the whole universe.

I became very interested. I began to study all about this riddle of life. I even went to the zoo, had a good look at an ape and said, "Hello, grandfather."

He pretended he didn't recognize me. I started to study the electron, atoms, the stars. But it became so involved that I even got more confused! Until one night at the supper table we read God's answer to Job with:

"Where wast thou when I laid the foundations of the earth?"

I became very quiet and disturbed. That night I went outside, and stood for minutes looking at the stars. I realized then that the stars in their faultless orbit could never have just casually fallen into place.

I felt very near to God that night, because once again I had found the answer in Him.

Bill Lomp.